Biblioteca Centrală Regională Hunedoara-Deva

Proletari din toate țările, uniți-vă!

VIAȚA NOUĂ

Organ al Consiliului General A.R.L.U.S.

ANUL XI Nr. 23 | VINERI 10 IUNIE 1955 | 4 PAGINI, 25 BANI

In acest număr:

— In numele păcii, prieteniei și colaborării internaționale — P. Beleaev: Expoziția agricolă unională s-a redeschis. *(pag. I-a).*

— Marcel Breslașu: Un mesaj al tinereții și al dragostei.
— V. Ozerov: Descoperirea lunii prin artă. *(pag. II-a).*

— Nicolae Oancea: Din experiența comitetului nostru.
— N. A. Bulganin împlinește 60 de ani
— Elena Dan: Prefabricatele din beton pătrund în mină. *(pag. III-a).*

— Prietenia dintre U.R.S.S. și India servește cauza păcii
— Ceva despre monopolurile engleze
— „Bombe atomice în loc de unt".
— Un ziar în limba rusă la Pekin. *(pag. IV-a)*

Tovarășii Gh. Apostol, dr. Petru Groza, Gh. Gheorghiu-Dej, N. S. Hrușciov, N. A. Bulganin și A. I. Mikoian pe aeroportul Băneasa.

In numele păcii, prieteniei și colaborării internaționale

Cetățenii Capitalei, oamenii muncii de pe întreg cuprinsul patriei noastre, se află încă sub impresia momentelor înălțătoare prilejuite de vizita membrilor delegației guvernamentale a U.R.S.S. care au participat la tratativele de la Belgrad — tovarășul N. S. Hrușciov, membru în Prezidiul Sovietului Suprem al U.R.S.S., prim secretar al C.C. al P.C.U.S., tovarășul N. A. Bulganin, președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S., tovarășul A. I. Mikoian, prim-vicepreședinte al Consiliului de Miniștri al U.R.S.S. Sutele de mii de oameni ai muncii care au ieșit în întîmpinarea scumpilor oaspeți au exprimat, într-o atmosferă de entuziasm clocotitor, simțămintele de nemărginită dragoste și recunoștință pe care poporul romîn, liber și stăpîn pe soarta sa, le nutrește față de marele popor sovietic eliberator.

În același timp, oamenii muncii au salutat prezența în țara noastră a conducătorilor poporului-frate maghiar și a reprezentanților poporului-frate cehoslovac

Cine a fost simbătă după amiază în Piața Victoriei, cine a văzut entuziasmul, bucuria caldă cu care populația Capitalei noastre i-a întîmpinat pe eminenții conducători ai poporului sovietic — a simțit încă odată cît de puternice, cît de adînci sînt legăturile de prietenie care unesc poporul romîn de glorioșii constructori ai comunismului. Se afla în uriașa piață, ticsită de lume, ca și pe șoselele și bulevardele înconjurătoare, o mulțime imensă — muncitori și intelectuali, bărbați și femei, tineri și vîrstnici — poporul, poporul Capitalei, care a venit să-și exprime simțămintele sale cele mai înalte, izvorîte din adîncul inimii. Aceeași caldă, răscolitoare bucurie, a luminat chipul tuturor, cînd conducătorii marelui popor sovietic, însoțiți de conducătorii poporului romîn și de oaspeții din Ungaria și Cehoslovacia au apărut la tribună.

Cu puternice urale au subliniat cetățenii Capitalei cuvîntarea de salut rostită de tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej, care a arătat că „prezența în Capitala țării noastre a tovarășilor Hrușciov, Bulganin și Mikoian este o mărturie a prieteniei indisolubile ce există între Republica Populară Romînă și marea Uniune Sovietică, ale cărei forțe armate au eliberat de sub jugul hitlerist Romînia și care acordă un ajutor frățesc poporului romîn în munca sa de construire a socialismului și de ridicare economico-culturală a patriei noastre".

În acele clipe înălțătoare, mulți dintre cei prezenți s-au întors, desigur, cu gîndul la anii care s-au scurs de la eliberare: cîte lupte și cîte victorii măreațe obținute de poporul romîn sub conducerea departe văzătoare a Partidului Muncitoresc Romîn! Și nu există victorie, nu există realizare cu care poporul nostru se mîndrește, care să nu fie organic legate de prietenia, colaborarea și ajutorul frățesc al marii Uniuni Sovietice! Iată de ce întregul nostru popor consideră alianța și prietenia de nezdruncinat cu Uniunea Sovietică drept unul din bunurile sale cele mai scumpe, prețuindu-l ca lumina ochilor. Aceste simțăminte nobile și-au găsit expresia în uralele, ovațiile și aplauzele nesfîrșite care au subliniat în repetate rînduri cuvîntarea tovarășului N. S. Hrușciov.

„Oamenii sovietici — a spus tovarășul N. S. Hrușciov — se bucură împreună cu dumneavoastră de succesele pe care le-ați obținut, ca și de succesele pe care le-au obținut oamenii muncii din toate țările de democrație populară.

În numele poporului sovietic, urăm din tot sufletul oamenilor muncii din orașele și satele Republicii dumneavoastră, petroliștilor, constructorilor de mașini, întregii clase muncitoare, țărănimii muncitoare, intelectualilor, întregului popor romîn, noi succese în activitatea creatoare îndreptată spre înflorirea statului romîn liber, pentru obținerea de noi realizări în construcția socialistă".

Marele miting din Piața Victoriei a însemnat o puternică manifestare a prieteniei și dragostei pe care poporul romîn le nutrește față de Uniunea Sovietică, bastionul de neclintit al păcii și prieteniei popoarelor. Cu acest prilej, poporul romîn și-a exprimat totala adeziune la înțeleapta politică externă a Statului Sovietic, politică de micșorare a încordării internaționale și de reglementare pe calea tratativelor a problemelor internaționale nerezolvate.

Poporul nostru a urmărit cu mult interes și a salutat încheierea cu succes a tratativelor duse la Belgrad, ale căror rezultate au fost concretizate în Declarația guvernelor Uniunii Sovietice și R.P.F. Iugoslavia — document de uriașă însemnătate internațională.

În cursul vizitei în Republica Populară Romînă, delegația guvernamentală a Uniunii Republicilor Sovietice Socialiste care, cu o zi înainte, a avut întrevederi la Sofia cu conducătorii poporului bulgar, a avut întrevederi și un larg schimb de păreri cu conducătorii guvernului și partidului nostru, precum și cu conducătorii popoarelor maghiar și cehoslovac. În cadrul acestor întrevederi, delegația guvernamentală a Uniunii Sovietice a informat despre desfășurarea tratativelor pe care le-a dus în Iugoslavia.

În urma schimbului deschis de păreri care a avut loc la București, s-a constatat deplina unanimitate cu conducătorii Romîniei, Ungariei și Cehoslovaciei în toate problemele internaționale privind interesele acestor state și a fost exprimată satisfacția față de colaborarea prietenească realizată între U.R.S.S. și Iugoslavia.

Conducătorii Romîniei, Ungariei și Cehoslovaciei, ca și conducătorii Bulgariei, salutînd acordul realizat între U.R.S.S. și Iugoslavia, și-au exprimat speranța și convingerea că între țările lor și Iugoslavia se va ajunge la o colaborare prietenească în interesul întăririi continue a cauzei păcii și socialismului.

Schimbul de păreri de la București și de la Sofia s-a desfășurat într-un spirit de deplină înțelegere reciprocă, într-o atmosferă de cordialitate și prietenie. El a contribuit la încheierea și mai strînsă a prieteniei popoarelor libere, la întărirea unității de nezdruncinat a marelui lagăr al păcii și socialismului.

Toți acei cărora le este scumpă pacea au primit cu satisfacție încheierea cu succes a tratativelor de la Belgrad, considerînd acest lucru o însemnată victorie a forțelor păcii, și o înfrîngere a cercurilor agresive care urmăresc dezlănțuirea unui nou măcel mondial.

Un deosebit ecou a stîrnit acest eveniment însemnat în rîndurile poporului german.

„Noi, germanii, — scrie ziarul „Neue Zeit", organul Uniunii creștin-democrate — salutăm cu satisfacție indicațiile cuprinse în declarația guvernelor U.R.S.S. și Iugoslaviei cu privire la importanța primordială a reglementării problemei germane pe bază democratică și în conformitate cu năzuințele și interesele poporului german, precum și cu interesele securității generale. Intereselor noastre vitale le corespunde de asemenea declarația că reducerea armamentelor, interzicerea armei atomice, crearea unui sistem de securitate colectivă, inclusiv a unui sistem de securitate în Europa, vor crea o atmosferă prielnică în cadrul căreia va fi posibilă rezolvarea pașnică a problemei germane".

Masele largi ale poporului german își dau tot mai limpede seama că interesele păcii și securității europene, ca și interesele naționale ale popoarelor sovietic și german cer normalizarea relațiilor între Uniunea Sovietică și Republica Federală Germană. Pe această linie, o însemnătate excepțională are Nota Guvernului Sovietic adresată la 7 iunie Guvernului Republicii Federale Germane.

Însuflețiți de succesele de pînă acum, oamenii iubitori de pace din întreaga lume sînt hotărîți să lupte și mai activ pentru a face ca spiritul tratativelor să triumfe.

Alături de marea Uniune Sovietică, de Republica Populară Chineză, de celelalte țări din marele lagăr al păcii și socialismului, poporul romîn este ferm hotărît să-și intensifice eforturile pentru a obține noi succese în nobila luptă pentru apărarea păcii și securității internaționale.

Expoziția agricolă unională s-a redeschis

S-au redeschis larg porțile Expoziției agricole unionale de la Moscova, adevărată universitate a întregului popor. Zeci de mii de oameni sosiți din toate părțile țării și mii de cetățeni ai Moscovei vizitează pavilioanele, pepinierele, livezile expoziției. Sute de mii de lucrători din agricultură de cele mai variate profesii au participat la întrecerea pentru cîștigarea dreptului de a-și înfățișa la expoziție rezultatele muncii lor.

La expoziție, anul acesta pot fi întîlnite nume noi de sovhozuri, colhozuri, S.M.T.-uri, regiuni și republici întregi. A sporit numărul exponatelor. Noi cifre au apărut pe tăblițele de lîngă exponate și în cataloage. În pavilioane, pot fi văzute cereale de pe pămînturile desțelenite și porumb din diverse regiuni.

Expoziția din anul acesta se deosebește mult de cea din anul trecut. Fiecare pavilion înfățișează transformările care s-au petrecut în agricultură din anul trecut pînă acum, ca urmare a politicii înțelepte a partidului. Prezentarea largă a măsurilor luate de partid și guvern pentru realizarea unui avînt rapid al agriculturii — iată caracteristica principală a expoziției din 1955. Plenara din ianuarie a C.C. al P.C.U.S. a trasat, printre altele, sarcina de a se obține în următorii cinci-șase ani zece miliarde de puduri de cereale anual și de a se spori de peste două ori cantitatea de produse de bază ale creșterii vitelor. După cum arată succesele numeroaselor gospodării fruntașe ce figurează acum la expoziție, aceste sarcini vor fi îndeplinite mult mai curînd.

Multe colhozuri, S.M.T.-uri și sovhozuri fruntașe din U.R.S.S. au și atins un nivel înalt de producție la suta de hectare de teren agricol. Larga folosire a experienței prețioase a fruntașilor este una din cele mai însemnate condiții ale dezvoltării continue a agriculturii noastre. Iar în această privință, e greu de supraapreciat însemnătatea Expoziției agricole unionale.

Expoziția deschide gospodăriilor rămase în urmă drum larg și drept spre gospodăriile fruntașe, iar acestora, noi perspective pentru realizarea unei abundențe de produse ale agriculturii și creșterii vitelor. Oamenii vin aici nu numai pentru a vedea cum trăiesc vecinii lor mai

P. BELEAEV
director adjunct
al Expoziției agricole unionale

bogați ci și pentru a învăța arta înaltă a gospodăririi raționale a pămîntului, pentru a-și însuși măiestria realizării de recolte superioare, de mari cantități de lapte și de lînă.

Dacă anul trecut succesele obținute în valorificarea pămînturilor noi au fost prezentate prin exemplul cîtorva colhozuri și S.M.T.-uri, în anul curent pavilionul „Cereale", pavilioanele republicilor, pavilioanele „Siberia", „Ural", „Povolje" și altele arată pe larg biruințele oamenilor sovietici în valorificarea pămînturilor înțelenite și virgine. Participă la expoziție ținutul Altai, regiunile Pavlodar, Akmolinsk și Semipalatinsk din R.S.S. Kazahă. Ele au depășit planul de valorificare a pămînturilor înțelenite și au predat statului înainte de termen milioane de puduri de cereale de pe aceste pămînturi. Regiunea Moscova participă și ea la expoziție. Pentru recoltele bogate de bumbac brut, au primit titlul de participant R.S.S. Azerbaidjană, R.S.S. Tadjikă și R.S.S. Turkmenă. La expoziție, sînt reprezentate regiunile Celeabinsk, Reazan și Leningrad, care au realizat o creștere rapidă a productivității vitelor proprietate obștească. Regiunea Murmansk a obținut dreptul de a participa la expoziție datorită faptului că a realizat recolte superioare de cartofi și legume și o mare cantitate de lapte mult raportată la suta de hectare de arătură, precum și pentru depășirea planului de pescuit. Toate acestea dovedesc că satul colhoznic este în plin avînt, în plină înflorire a forțelor și resurselor sale creatoare.

Posibilitățile agriculturii noastre sînt nesecate. Iată doar un exemplu: anul acesta, pe întreg cuprinsul țării noastre se vor semăna cu porumb 16 milioane de hectare. Numeroase standuri de la expoziție arată ce a adus colhozurilor din diverse regiuni, cultivarea porumbului. În pavilionul regiunilor Moscova, Tula, Kaluga, Reazan și Breansk, e înfățișată experiența colhozului „Puti k Kommunizmu" din regiunea Moscova, care încă anul trecut a însilozat cîte 10 tone de porumb pentru fiecare vacă. De asemenea, colhozul a folosit 806 tone de porumb ca masă verde pentru îngrășarea vitelor și a strîns 670 chintale de știuleți de porumb cu boabele lăptoase-viscoase.

Realizări importante au și crescătorii de vite. La expoziție, pot fi văzute o serie de animale excepționale. Cîte întrebări nu pun vizitatorii, crescătorilor de vite din sovhozul „Karagandinski", care au adus la Moscova vaca Moroșka! Anul trecut, ea a dat 13.077 litri de lapte. Alături, se află vaca Kukla din colhozul „Mikoian", regiunea Kiev. Ea a dat într-un an 12.888 litri de lapte.

Printre participanții la expoziție, sînt numeroși tineri. Mulți dintre ei sînt entuziaști care valorifică pămînturile înțelenite. Elizaveta Șișkina de la S.M.T. Vorosilovskaia, ținutul Altai, a arat 945 hectare, îndeplinindu-și de două ori planul. De pe parcela ei, s-au strîns în medie 24,6 chintale de grîu la hectar.

O mulțime de fete au plecat să lucreze la ferme ca mulgătoare, îngrijitoare de porci și de vite. Numele multora dintre ele sînt cunoscute întregii țări. Astfel, vizitatorii cercetează realizările crescătoarei de porci Nina Jideleva, în vîrstă de 20 de ani, din colhozul „Kirov", regiunea Orlov, care a crescut cîte 27 purcei de fiecare din cele 8 scroafe pe care le îngrijește.

Multe lucruri noi și interesante văd vizitatorii în pavilionul „Mecanizarea și electrificarea agriculturii". În sălile unui hangar cu multe etaje, sub cupola gigantică și pe platformele în aer liber, sînt așezate 1.440 de mașini și utilaje de diferite tipuri, adică cu 200 de modele mai mult decît în 1951. Printre ele, se află 70 mărci noi de mașini, zeci de tipuri noi de utilaje pentru reparații și de aparataje electrice.

A crescut și numărul total al participanților la expoziție. Dacă anul trecut au participat peste 173.000 gospodării și fruntași în agricultură, anul acesta numărul lor trece de 200.000. La expoziție, sosesc zilnic aproape 2.500 de excursioniști. Ei vor vizita organizat expoziția timp de 6 zile. Expoziția e vizitată zilnic de vreo 100.000 de vizitatori. Pentru vizitatori, se editează 73 cataloage ale pavilioanelor și secțiilor.

Expoziția agricolă unională va avea un rol uriaș în înfăptuirea rapidă a hotărîrilor partidului cu privire la dezvoltarea agriculturii sovietice.

Ferma de pe Ciornaia

Pîrîul Ciornaia... Izvorăște dintr-o văgăună adîncă din raionul Gudantsk din Abhazia. Se alimentează cu apele provenite din zăpezile de pe vîrful munților. Iată de ce apa acestui pîrîiaș este rece și curată. În drumul său scurt spre mare, ea nu izbutește să se încălzească și diferența de temperatură între izvor și gura de vărsare este numai de cîteva grade.

Pîrîul Ciornaia este vestit de multă vreme, datorită abundenței sale de pește. Altădată, păstrăvii și somnul erau nimiciți în chip barbar. Peștele era prins cu plasa, cu furca și chiar cu dinamită și otrăvuri.

Pentru a se asigura o înmulțire rapidă a peștilor, aici s-a înființat o mică uzină experimentală pentru creșterea somnului, iar pescuitul în râu a fost interzis.

De curînd, la o fermă specială de pe pîrîul Ciornaia s-au făcut încercări de a crește pe cale artificială păstrăvi în cantități mari.

Cum se face înmulțirea și creșterea artificială a păstrăvilor? Mulți ihtiologi considerau că fecundarea icrelor trebuie să se facă în apă, în condiții naturale. Savantul rus V. P. Vrasski a respins această părere și a elaborat așa numita „metodă uscată": icrele se strecoară în ligheane, se toarnă peste ele lapți și se amestecă ușor. Apoi icrele fecundate se întind în straturi subțiri pe niște site speciale care se pun în aparate de incubație. Procentul oușoarelor de pește fecundate este foarte mare. Cînd embrionii ating stadiul de larvă, se mută în bazine pentru puieți, unde rămîn timp de o lună și jumătate. Puii de păstrăvi ieșiți din ou de pește trăiesc cîteva zile cu rezervele naturale de substanțe nutritive, pe care le au în niște balonașe mici, un fel de săculețe gălbui. Însă cînd aceste balonașe se termină, peștele are nevoie de hrană. În niște „blocuri de alimente speciale", se înmulțesc o serie de viermișori foarte mici și un gen de raci mici — hrana preferată a păstrăvilor tineri.

Acum, bazinul de înmulțire a peștelui, bazinele pentru păstrarea peștelui viu și iazurile sînt pline de mii de puieți de pește și păstrăvi mari.

Prim-ajutor cu avionul

Telefonul de pe masa surorii de serviciu sună prelung.

— Aici stația regională de aviație sanitară — răspunse fata.

— Vorbește Șemișeika — se auzi în receptor o voce emoționată. Trimiteți urgent un chirurg.

Peste vreo cincisprezece minute își luă zborul de pe aeroport un avion sanitar pilotat de aviatorul Piotr Filatov. Un vînt rece ridica nori întunecoși din cauza cărora avionul era nevoit să zboare la mică înălțime. Chirurgul Mihail Elaev distingea cu greutate pădurile care înconjurau satul învăluit de o pîclă deasă.

În sfîrșit apăru la orizont localitatea Șemișeika, centrul unuia dintre raioanele îndepărtate ale regiunii Penza. Ochiul ager al pilotului descoperi în mijlocul pădurii o poiană foarte potrivită pentru aterizare. După cîteva minute, Mihail Elaev cobori din avion cu o trusă de instrumente chirurgicale. În întîmpinarea sa veni medicul spitalului raional, care relată chirurgului cele întîmplate. Colhoznica A. Pankova alunecase și căzuse. Starea sănătății ei era destul de gravă. Tînăra femeie fusese transportată de urgență la spitalul raional. Dar era necesară intervenția imediată a unui chirurg experimentat.

Mihail Elaev execută operația cu succes. Viața colhoznicei fu salvată. Curînd după aceea, avionul plecă înapoi.

Însă, ajungînd la destinație, chirurgul Mihail Elaev nu apucă să se odihnească. Îndată ce coborî din avion, sora de serviciu îl veni iute în întîmpinare.

— Sînteți chemat din nou. În localitatea Nikolsk s-a declarat un caz de ulcer perforat.

Medicul își dădu seama cît de prețioasă era fiecare clipă pentru pacientul său. O întîrziere cît de mică putea să coste viața bolnavului. După ce dădu cîteva dispoziții scurte, chirurgul se pregăti din nou de drum. După un zbor destul de scurt, avionul aterizâ cu bine. Peste cîteva minute, chirurgul îl opera pe Alexei Modin, meșter la o fabrică de sticlă. După operație, chirurgul îi făcu bolnavului o transfuzie de sînge.

La stația regională sanitară din Penza, lucrează medici de diferite specialități: chirurgie, boli interne, neurologie ș.a. Numai în cursul anului trecut, lucrătorii medicali au efectuat vreo 1.100 de zboruri în diferite raioane. Ziua și noaptea, pe orice timp, pe ger sau pe arșiță, avioanele sanitare cu cruce roșie zboară în toate direcțiile, acordînd asistență celor bolnavi.

Răspuns la fiecare întrebare

Există la Moscova o instituție deosebită și extrem de utilă. Funcționarii ei trebuie să răspundă întrebărilor variate și neașteptate pe care le adresează moscoviții.

Un institut de cercetări științifice roagă să i se comunice cine poate instala mașini-unelte pentru atelier. Membrii unui cerc dramatic se interesează unde pot închiria costumele de care au nevoie. Studenții vor să afle în care muzeu pot cunoaște și admira arta indiană...

— Ce drum trebuie să străbată un autocamion din piața Danilovsk și pînă în strada Skladocinaia?...

Valia Balakireva, căreia i-a fost transmisă această întrebare, se apropie de o hartă mare a Moscovei, așezată pe perete, și găsește drumul, iar vecina ei, Sima Fahretdinova comunică la telefon itinerariul, spunînd chiar unde trebuie să cotească autocamionul la intersecții.

La telefon se aude o voce nerăbdătoare de femeie:

— Vă rog să-mi spuneți unde se află acum expresul Moscova-Vladivostok, care a părăsit alaltăieri Capitala? Vecina mea a plecat în Extremul Orient să-și viziteze soțul, care între timp a plecat la Stalingrad. Călătoarea trebuie să se înapoieze neapărat...

În fața telefonistelor se aprind neîncetat luminițe albe, strălucitoare. Fetele ridică receptoarele și răspund cu promptitudine. Solicitanții nu așteaptă multă vreme răspuns la întrebările puse. Însă, uneori, se întîmplă și altfel. Unele întrebări sînt atît de complicate sau de neașteptate, încît trebuie să fie notate și lămurite ulterior. Și dacă „Mosgorspravka" nu este în măsură să dea răspunsul cerut, abonatul este îndrumat la instituția corespunzătoare. Recent, cineva a întrebat în care oraș al Uniunii Sovietice a fost reprezentată opera „Wilhelm Tell" și cînd s-a născut împăratul Japoniei? O astfel de întrebare grea i-a fost pusă Valei Balakireva. Ridicînd receptorul, altă telefonistă dădu din umeri, nedumerită: abonatul voia să știe unde se fabrică psihrometrele și unde se pot găsi date interesante despre fizalis. Fata auzea pentru prima oară cuvintele acestea atît de savante. Atunci îi veni în ajutor instructoarea, Ana Vasilievna Frolova. Ea își notă întrebarea și se adresă instituțiilor științifice. Peste un sfert de ceas, s-a lămurit că psihrometrele, — niște aparate cu ajutorul cărora se stabilește umiditatea aerului — sînt fabricate de cutare uzină, și că cutare om de știință este specialist în fizalis — care e o plantă din familia solanaceelor.

Instructorii adună din vreme informațiile, triindu-le după sezoane. Astfel, pentru primăvară, se pregătesc materiale despre semințe, îngrășăminte, iar pentru vară, date despre casele de odihnă, sanatorii, excursii...

În fiecare zi, „Mosgorspravka" primește buletinul meteorologic, iar la fiecare două ceasuri, date precise în legătură cu temperatura aerului: de acest lucru se interesează atît oamenii de știință din laboratoare, cît și mamele care își trimit copiii la plimbare.

Oamenii muncii din Capitală aclamă îndelung delegația guvernamentală sovietică.

LITERATURĂ · ARTĂ · ȘTIINȚĂ

Un mesaj al tinereții și al dragostei

MARCEL BRESLAȘU

Cel de-al doilea spectacol la care publicul bucureștean a avut prilejul să vadă arta desăvîrșită a Olgăi Lepeșinskaia, a fost „Călărețul de Aramă" de compozitorul Reinhold Glier. Mai bine de două decenii despart, în creația marelui muzician, „Macul Roșu" (1927) și „Călărețul de Aramă" (1949) și deosebirile dintre cele două lucrări sînt evidente. Astfel, de unde în „Macul Roșu", datorită în bună măsură temei exotice pe care și-a ales-o autorul, ne aflăm în fața unei îmbinări de dansuri populare, folclorice și de pantomimă, avînd multe personaje care nici nu dansează, în opera aceasta mai recentă, Glier, continuînd strălucita tradiție a baletului clasic rus, oferă interpreților posibilitatea să-și desfășoare întreaga lor măiestrie. Pe linia valorificării acestei moșteniri, Olga Lepeșinskaia se înscrie ca o vrednică urmașă a unor figuri ca Pavlova, Karsavina sau Ecaterina Ghelțer.

Vorbeam, în numărul trecut al gazetei, de temeinicia care stă la baza întregului joc al marii balerine contemporane — temeinicie care îi asigură emanciparea totală de preocuparea meșteșugului și, deci libertatea de a se dărui integral interpretării rolului pe care-l întruchipează. Arareori s-au putut aplica unui artist, mai cu îndreptățire, cuvintele lui Stanislavski: „Există dansatori și actori care au dobîndit o mișcare plastică și nu se mai gîndesc la această latură a activității lor fizice... Acești dansatori sau acești actori nu dansează, nu joacă, ci acționează și nu pot face altfel decît să acționeze plastic".

În rolul Parașei, Olga Lepeșinskaia ne înfățișează, într-o gradație de neuitat, etapele unei pure dragoste adolescentine. Sfiala, naivitatea, spontaneitățile și rezervele unei fetițe, care sînt expuse la începutul acțiunii; bucuria împrimăvărării pe care o aducea cu ea cea dintîi iubire; norul de melancolie adunat la aflarea prevestirilor tragice, curînd risipite de robustețea inimii tinere, și mai ales fericirea deplină a ultimei întîlniri cu Evghenii, în care, parcă sub ochii noștri, se învolburează din jucăușa dragoste de codană, marea dragoste a unei femei: pasiunea care crește pînă la acea cutremurătoare clipă de ameteală, de pierzanie, de extaz — toate acestea îți împletesc și îți împlinesc amintirea jocului unei actrițe desăvîrșite, „care acționează plastic", vorbind cu fiece mlădiere a trupului, cu fiece tremur al chipului, cu o fluturare de mînă... Și totuși, deși legile cele mai stricte ale baletului clasic sînt respectate întocmai, la un nivel neîntrecut, nimic nu apare arbitrar, voit, silit; tot acest joc pe vîrfuri — piruetele, salturile în care artista face ocolul scenei sau traversarea acesteia în diagonală — este dictat și justificat de momentul sufletesc pe care îl trăiește, se integrează unui mod de expresie articulat și logic.

Dacă dansul realist era o performanță în rolul lui Tai-Ho, aci ne aflăm într-adevăr în fața unui fenomen de înnoire revoluționară. Cîteva mici exemple vor ilustra această substanțializare a pașilor clasici, această transplantare a jocului pe planul moral. Parașa dansează în mijlocul fetelor zglobii, prietenele ei. Pașii sînt aceiași, grupările se înfiripă și se destramă, ea este „una dintre fetele din popor" care se confundă, se topește în ansamblu... Dar prin indicații abia perceptibile, ea trădează gîndul care o frămîntă, neliniștea care o cuprinde, melancolia care o tulbură, cu care luptă și pe care o învinge, toate acestea abia diferențiind cîte un amănunt din dansul comun în care este prinsă... Sau acei cîțiva pași în care se leagănă singură, ca și cum ar fi prada unei ameteli, a unei beții de fericire și în care dă impresia că nu se mai mișcă în spațiul scenei, ci freamătă, palpită, în loc...

În scenele în care îi apare lui Evghenii ca o arătare de vis, Parașa — ori, mai bine zis, arătarea ei — evocă momentele

Olga Lepeșinskaia (Parașa) și Iuri Gofman (Evghenii), într-o scenă din „Călărețul de Aramă".

de fericire, repetînd pas cu pas, atitudine cu atitudine, jocul ei din realitate — dar, de fiecare dată, aceste „repetări" se transformă, întruchipînd evoluția imaginii în mintea care se întunecă și apoi se prăbușește în demență, a iubitului. Ea nu este „o viziune, un spectru, o făptură venită de pe celălalt tărîm", ci transpunerea plastică a obsesiei eroului pușkinian — intenție a regiei pe care Lepeșinskaia și Iuri Gofman o realizează magistral, privirile lor — a omului și a umbrei — neîntîlnindu-se niciodată; ba, atunci cînd schițează împreună „retrăirea" valsului, o tragică neputință de a-și coordona mișcările (de a-și găsi mîinile, mereu alăturate dar niciodată prinse) cristalizează copleșitoarea idee a irreparabilului. Între prezența trupească, materială a Parașei din primele tablouri și transparența, imaterialitatea ei în aparițiile ulterioare — în special cînd eroina parcă se contopește cu umbra din ungherele scenei sau se absoarbe în golul culiselor — este o întreagă lume: nici o clipă însă, ea nu încetează să fie „vie", să trăiască, fie chiar în amintire, altfel decît în contururile mari ale fragezimii și vioiciunii care o caracterizează.

Iuri Gofman, pe care îl văzusem jucînd în rolul lui Ma-Li-cen, tînărul revoluționar din „Macul Roșu", are în rolul lui Evghenii posibilități mult mai largi și mai variate de a ne înfățișa deosebita comportare a eroilor, în ciuda nefericirilor acumulate în poemul marelui poet rus. Libretul, muzica și interpretarea au știut să scoată în relief frumusețea dragostei tinerești, atotrăzbătătoare, fericirea care iradiază în jurul lor, pe fundalul sumbru al morții și al nebuniei. Oamenii aceștia simpli, mărunți, care sînt striviți de forțele dezlănțuite ale naturii — forțe oarbe, necruțătoare ca și autocrația feudală în care idealurile omului de rînd sînt înecate, ucise — izbutesc să ne aducă un mesaj de încredere în invincibilele puteri ale tinereții și dragostei.

Cele două lucrări ale lui Glier — la a căror montare pe scena Teatrului de Operă și Balet ne-am bucurat de aportul însemnat al artiștilor sovietici Mihail Gabovici și Igor Smirnov — constituie o treaptă importantă în dezvoltarea teatrului coregrafic-realist în țara noastră. Publicul entuziast a urmărit în aceste cîteva seri memorabile și a răsplătit prin nesfîrșite și recunoscătoare ovații reprezentațiile cu Olga Lepeșinskaia și valoroșii săi colegi, Iuri Gofman și Vladimir Levașov. Ele au avut darul să însuflețească toți factorii componenți ai spectacolului, buna orchestră sub bagheta tînărului și talentatului R. Rosensteck, soliștii și ansamblurile dansatorilor noștri. Toți s-au întrecut pe ei înșiși pentru a sluji cît mai bine sărbătorescul eveniment de a-i avea pe solii culturii sovietice în mijlocul lor.

MARGARITA ALIGHER

Răsărit de soare

Primul trîl, întîia mierlă,
În urechea mea...
Și sclipind, tîrzie perlă,
S-a desprins o stea.

Totu-aprins e, totu-n fîrîituri...
Zori de pară curg.
...În America, desigur,
Ziua dă-n amurg.

Peste Europa, noaptea
S-a topit ușor.
Ziua nouă-și cere partea,
Crește, ne dă zor.

Eu și tu — numai privire...
Ziua a venit,
Zorile în presimțire,
M-au întinerit.

Zare nouă, soi al vieții,
Mulțumescu-ți, deci,
Patrie a dimineții,
Țară scumpă-n veci!

În romînește
de CICERONE THEODORESCU

Cărți noi

D. T. ȘEPILOV: **Ideile lui Lenin luminează calea spre comunism.** Editura de stat pentru literatură politică. 32 pag., 40 bani.

I. B. ASTAHOV: **Despre specificul artei și literaturii.** Ed. Cartea rusă. 44 pag., 75 bani.

V. VASINA-GROSSMAN: **Prima cărticică despre muzică.** Ed. Cartea rusă. 220 pag., 3,10 lei.

V. BÎRLĂDEANU: **Palatul luminii.** Ed. Cartea rusă. 44 pag., 85 bani.

N. A. NEKRASOV: **Generalul Talpă-Lată.** Editura tineretului. 16 pag., 1,10 lei.

S. MARȘAK: **Mustăciosul vărgat.** Editura tineretului. 16 pag., 1,25 lei.

D. N. MAMIN-SIBIREAK: **Povești și povestiri.** Editura tineretului — colecția „Biblioteca școlarului". 184 pag., 3,55 lei.

V. I. KISELEV: **Mecanica minieră.** Editura tehnică. 500 pag., 35,20 lei.

A. A. KUDREAVTEV: **Stabilirea ecuațiilor chimice.** Editura tehnică. 208 pag., 9,20 lei.

CARNET

Viitoare producții cinematografice

Filmele pe care le va produce cinematografia sovietică, în anii 1955—1956, se caracterizează printr-o mare varietate de teme și genuri. În această perioadă, se vor produce filmele: „Donbass", după romanul lui Boris Gorbatov, „Poemul despre mare", după scenariul lui Al. Dovjenko, „Pămînturi înțelenite" (scenariu de N. Pogodin) și „Povestire despre un agronom" (scenariu de G. Nikolaeva), care sînt consacrate vieții în satul colhoznic. Filmele „Prologul" după un scenariu de A. Ștein, „Pe baricadele Moscovei" de N. Pogodin și „Marele Octombrie" de Serghei Vasiliev se vor referi la revoluțiile din 1905 și 1917 din Rusia. Vor fi create filme tratînd despre prietenia între popoare, despre lupta pentru pace. Vor fi de asemenea transpuse pe ecran și numeroase opere ale literaturii universale, printre care: „Război și pace", de Lev Tolstoi, „Taras Bulba", de Gogol, „Mama" de Gorki, „Calvarul" de Al. Tolstoi, „Așa s-a călit oțelul" de N. Ostrovski, „Don Quijotte" de Cervantes și „Othello" de Shakespeare. Cinematografia sovietică va mai produce o serie de comedii, filme muzicale, de aventuri, filme pentru copii și tineret.

Piese sovietice noi

Repertoriile teatrelor sovietice se îmbogățesc mereu cu noi creații dramatice. Dramaturgii scriu piese în care zugrăvesc viața societății sovietice, îl arată pe omul sovietic în muncă și în familie. Unele demască rămășițele din conștiința oamenilor care sînt străine moralei socialiste. Astfel, Iuri Cepurin *a terminat de curînd o piesă despre elevii din școlile profesionale. Piesa, care a fost bine primită de critică, se numește „La izvoarele iubirii". Dramaturgul lucrează în prezent la piesa „Pe scara de serviciu", în care ironizează pe acei oameni ce vor să-și construiască bunăstarea cu mijloace nepermise de societatea sovietică. Totodată, lucrează la finisarea unei piese începută mai de mult: o dramă în care ni se înfățișează destinul unor stalingrădeni, al unor germani și al unor englezi, la 10 ani după eliberarea Stalingradului. Piesa va purta titlul simbolic de „Spada și stelele".*

Serghei Mihalkov lucrează la comedia „Vînătorul", în care sînt demascați și ironizați oameni nepregătiți, ce se strecoară în unele institute de cercetări științifice și încurcă munca adevăraților oameni de știință. Piesa va fi pusă în scenă de Teatrul „Lensovet" din Leningrad, în regia lui N. Akimov. Teatrul „K. S. Stanislavski", din Moscova are în pregătire o altă piesă a lui S. Mihalkov, „În același cupeu", la baza căreia stau cinci comedii într-un act ale aceluiași autor, unite printr-un prolog și un epilog în versuri și completate cu intermedii. Spectacolul va fi montat sub direcția lui A. Aronov.

Pe scena Teatrului Academic de dramă „Hamza" din Uzbekistan, se prezintă piesa lui Bahram Rahmanov *„Tainele inimii". Dramaturgul scrie acum comedia „Sîrmahon", în care eroina principală recunoscîndu-și greșelile săvîrșite, își schimbă felul de viață. B. Rahmanov a terminat nu de mult comedia într-un act „Prefăcutul", în care satirizează pe omul cu morală străină societății sovietice. Piesa este prezentată cu mult succes la toate teatrele regionale și colhoznice ale republicii.*

Dezvelirea monumentului lui Afanasi Nikitin

În orașul Kalinin din Uniunea Sovietică, a avut loc festivitatea dezvelirii monumentului vestitului călător rus Afanasi Nikitin, cel dintîi european modern care a pătruns în India.

El a pornit în anul 1466 din străvechiul oraș Tver, așezat pe malurile Volgăi, ducînd în galioanele sale marfă din ținuturile rușești pentru îndepărtatele meleaguri ale Asiei. Biruind greutăți nenumărate, îndrăznețul navigator a ajuns în ținuturile indice. El a fost primul european modern care a cunoscut această țară de străveche cultură și a stabilit legături comerciale cu popoarele de acolo. În însemnările sale, intitulate: „Drum peste trei mări", Afanasi Nikitin a scris cu admirație despre cultura și arta Indiei, despre poporul ei.

Al II-lea congres al compozitorilor sovietici

Plenara a opta a Conducerii U.C.S. a U.R.S.S. a hotărît convocarea congresului al II-lea al compozitorilor sovietici pentru luna aprilie 1956.

A fost adoptată ordinea de zi a congresului, pe care figurează raportul „Despre situația și sarcinile creației muzicale sovietice", corapoartele: „Opera, baletul și comedia muzicală", „Muzica simfonică, de oratoriu și de cameră", „Genurile muzicale de masă", „Creația tinerilor compozitori", „Muzica pentru copii și tineret", „Critica muzicală și cunoașterea muzicii". Un referat special va trata despre muzica contemporană a compozitorilor progresiști de peste hotare. Congresul va asculta și raportul comisiei de cenzori a Uniunii și va dezbate modificarea Statutului Uniunii Compozitorilor și al Fondului muzical al U.R.S.S.

În preajma congresului unional, se vor ține congresele republicane ale compozitorilor și plenarele organizațiilor muzicale regionale.

Redacția revistei „Sovetskaia Muzika" deschide în paginile sale o tribună a discuțiilor și invită la cititori, compozitori și critici, poeți și dramaturgi, regizori și executanți, amatori de muzică și conducători ai cercurilor artistice de amatori, să ia parte activă la discuția creatoare din preajma congresului.

Noi filme sovietice

„Campionul lumii"

Pe ecranele cinematografelor noastre, va rula în curînd un nou film sovietic, „Campionul lumii", o producție a studiourilor „M. Gorki" din Moscova, realizată după un scenariu de B. Ejov și V. Soloviev.

Tema filmului este luată din viața sportivilor sovietici și înfățișează posibilitățile pe care orînduirea sovietică, dezvoltînd sportul în masele cele mai largi, le oferă tineretului pentru cucerirea gloriei sportive.

Acțiunea se desfășoară într-un colhoz de pe malurile Volgăi. Tînărul colhoznic Ilia Gromov (interpretat de A. Vanin) devine campion al lumii la lupte greco-romane. Artista N. Cerednicenko interpretează cu căldură pe Nastea, logodnica lui Ilia. Cunoscutul actor V. Merkuriev interpretează rolul unchiului Fedea, unul din personajele principale ale filmului. Regizorul I. Gonciukov a rezolvat cu pricepere problema eroului principal, încredințînd acest rol lui A. Vanin, care este maestru al sportului. În afară de A. Vanin, mai apare pe ecran și sportivul Beloglazov.

Filmul este dinamic, plin de scene vesele și interesante, de întîlniri sportive, însoțite de muzica vioale a lui Soloviov-Sedoi.

Descoperirea lumii prin artă

V. OZEROV

O carte bună e ca un interlocutor inteligent, ca un om viu, dornic să afle, să cerceteze. Dacă citești o astfel de carte, capeți mai multă experiență, te îmbogățești sufletește, afli multe, începi să cugeți la multe. Cînd faci cunoștință cu eroii ei și-i privești îndeaproape, înțelegi mai bine și îți devin mai apropiați oamenii pe care i-ai întîlnit adesea și care ți s-au dezvăluit deodată într-un chip cu totul nou. Operele literaturii universale, de la „Don Quijotte" și „Hamlet" pînă la „Evghenii Oneghin", „Război și pace" și „Mama", redau cu mare putere artistică coloritul și însuși spiritul epocii, îți înfățișează tipuri ce pier, te ajută să cunoști oameni noi pe care îi ridică viața. Cîte discuții printre cititorii romanului „Părinți și copii" a trezit, bunăoară, chipul „nihilistului" Bazarov! Recitiți amintirile contemporanilor lui Turghenev. Ele dezvăluie nu numai pasiunea polemicii, ci și un sentiment de uimire față de puterea scriitorului de a pătrunde realitatea: oameni de tipul lui Bazarov nu trăiau numai de o zi-două în societate, dar contemporanii i-au văzut și au început să se gîndească la ei de-abia cînd a apărut romanul lui Turghenev. Pe Bazarov l-a generat viața însăși, dar „l-a dezvăluit" lumii autorul romanului „Părinți și copii", chiar dacă nu i-a dăruit toată simpatia sa.

N-au viață lungă cărțile care nu conțin nimic afară de observații pasagere și adevăruri perimate. Adevărata artă ne lărgește orizontul, ne adîncește cunoașterea vieții. Ea îndreaptă atenția publicului asupra problemelor deosebit de actuale. Și totdeauna un artist mare e plin de luare aminte față de tot ce e nou în viață, știind să-i descopere laturile noi. Această descoperire, prin artă, a vieții este avuția de preț a oricărei opere literare durabile. Atari rezultate poate obține numai artistul care are conștiința că nu e, pur și simplu, un scriitor ce descrie viața de toate zilele, ci că e cercetaș pe frontul vieții, cu misiunea de a pătrunde în noile ei sectoare, de a le cerceta cutezător și de a interpreta, cu minte ageră, cele pînă atunci nevăzute. Misiunea nu-i ușoară, nici liniștită, dar munca scriitorului nu le este hărăzită celor leneși și sfioși. Încă de pe la sfîrșitul veacului trecut, Lev Tolstoi scria că, apreciind opera artistică sub aspectul conținutului ei, este necesar să se ia în considerare „cît de important și de trebuincios pentru oameni este ceea ce artistul descoperă dintr-un unghi de vedere nou, pentru că orice creație este numai atunci operă de artă, cînd dezvăluie o latură nouă a vieții". Mai trebuie să demonstrăm oare cît de actuale sînt aceste cuvinte pentru vremea noastră? Marele Octombrie a deschis o eră nouă în istoria omenirii și cine alții dacă nu scriitorii sovietici au datoria de a vorbi lumii despre construirea orînduirii socialiste, despre oamenii formați de această orînduire! Dacă — cităm romanul lui D. Furmanov — privim îndeaproape figura aspră, bătută de vînt, a lui Ceapaev, inima ni se umple de un sentiment de mîndrie pentru milioanele de oameni simpli ridicați de revoluție la o viață conștientă și creatoare. Oare „secretul" forței impresionante a lui Pavel Korceaghin nu rezidă în faptul că el este o sinteză poetică a însușirilor morale proprii oamenilor din societatea sovietică? Nașterea personalității noi, socialiste, îmbogățirea ei — iată ce alcătuiește conținutul principal al unor cărți cum sînt „Ceapaev", „Înfrîngere", „Așa s-a călit oțelul", „Pămînt desțelenit", „Tînăra Gardă", „Fericirea".

În persoana scriitorilor sovietici, poporul vede pe luptătorii pătimași care pătrund activ în viață, ajutînd la rezolvarea problemelor măreațe ale construirii comunismului. Sentimentul actualității este cel mai important și mai obligatoriu pentru un artist.

Găsesc răsunet viu în popor cărțile care se ocupă de temele fundamentale ale vremii noastre, zugrăvindu-i pe oamenii noi și relațiile noi dintre aceștia. I. V. Stalin a caracterizat viața cavalerului Revoluției, Dzerjinski, prin cuvîntul ardere. Într-adevăr arderea creatoare, setea nestinsă de viață, clocotul muncii, interesul nesecat pentru oameni — sînt însușirile prin care se distinge, de pildă, Voropaev, eroul romanului „Fericirea". Acesta era un om de „inspirație pură", dintre cei care se dăruiesc cauzei în întregime și fără rezerve, neputînd și nedorind să trăiască singuri, izolați de oameni. Tipul de om pătimaș, căutător, pururi sub imboldul creației, e caracteristic pentru timpul nostru și nu este întîmplător succesul „Povestirii despre directorul S.M.T. și agronomul șef" a Galinei Nikolaeva. Este bine arătată aici forța și vitalitatea noilor trăsături de caracter ale omului sovietic, în sentimentul răspunderii personale pentru tot ce se petrece în jurul său. Noua povestire a Galinei Nikolaeva este o mărturie a creșterii măiestriei sale. Ea nu s-a temut să accentueze chipul creat de ea, să construiască un conflict foarte încordat, care redă întreaga ascuțime a luptei cu rutinierii și carieriștii, acești noi „antreprenori", după expresia autoarei.

Educația oamenilor sovietici în spirit comunist este o nobilă îndatorire a literaturii noastre, a cărei însemnătate crește și mai mult în condițiile trecerii treptate de la socialism la comunism. Și ne bucurăm cînd ea redă cu veridicitate artistică năzuința omului sovietic de a-și controla viața prin aportul lui personal la cauza comună a construirii comunismului. Iată de ce nu poți citi cu nepăsare despre viața și lupta eroului romanului lui D. Granin „Cercetătorii", tînărul om de știință Andrei Lobanov, căruia îi este caracteristic sentimentul curajului creator, al inovației științifice, sentiment inaccesibil celor ce se gîndesc numai la viața lor liniștită, la interesele lor personale și se tem de visurile îndrăznețe și de risc. Iată de ce ne tulbură atîta și poemul lui S. Kirsanov „Înălțimea", al cărui erou declară: „m-aș simți la strîmtoare de-aș fi doar spectator".

Timpul nostru se dezvăluie în literatură ca o epocă de distrugere a tot ce este vechi și de victorie, de consolidare a noului, ca o epocă a muncii pline de abnegație și a unei neîncetate lupte încordate. Tensiunea bătăliei, caracterul grandios al evenimentelor istorice determină ascuțimea luptei împotriva a tot ce este străin și dușmănos oamenilor sovietici, care nu acceptă scrieri idilice, cu lustru de suprafață. Încrederea poporului o cuceresc cărțile ce redau măreția faptelor noastre și asprimea luptei cu cei ce vor să împiedice creșterea forțelor socialismului.

Cititorului nu-i sînt pe placc cărțile în care nu găsește nici probleme de însemnătate vitală, nici o viziune nouă a lucrurilor, după cum nu-i sînt pe placc nici operele cu problematică aparentă, unde „se ridică" mereu probleme de nenumărate ori rezolvate în literatură, sau unde sînt înfățișate schematic aceleași conflicte mărunte, nesemnificative și repetate de sute de ori. Compunerea unor conflicte născocite e tot atît de dăunătoare ca și înfrumusețarea realității. Viața ridică numeroase probleme acute și importante, care se cer rezolvate; ea deschide în fața scriitorului posibilități largi de studiere și interpretare a conflictelor reale. Alături de relevarea trăsăturilor noului în realitate, scriitorul e chemat să dezvăluie elementul vechi, stagnant, dușmănos, sub orice mască s-ar ascunde. Și aici rolul artistului este excepțional de mare. Să ne amintim de puterea cu care M. Șolohov a zugrăvit, în „Pămînt desțelenit", noul tip de chiabur, care acționează pe ascuns și nu aduce cîtuși de puțin cu „viteazul înarmat" pe care și-l închipuiau unii în vremea aceea.

Descoperirea vieții pe calea artei nu e un simplu apel la o temă încă necercetată. Descoperind o latură nouă a vieții, scriitorul descoperă și un nou continent poetic. Literatura sovietică, înfățișînd o realitate nouă, e bogată în inovații artistice. Una din ele e și crearea unui epos nou care oglindește patosul revoluționar, atitudinea nouă a maselor; alta constă în elaborarea unei teme aproape necercetată mai înainte în artă, aceea a muncii creatoare; în sfîrșit, altă inovație o constituie descoperirile legate de înfățișarea eroului pozitiv ș.a.

În orice operă de artă, problema ridicată de artist este eficace numai atunci cînd este realizată în tablouri pitorești, în imagini poetice, cînd întreaga narațiune e străbătută de simțămintele autorului.

Literatura e pe bună dreptate numită „știință despre oameni". Orice temă ar aborda un adevărat artist, prospețimea percepției vieții este totdeauna nedespărțită la el de năzuința de a înțelege profund pe oameni și sufletul omenesc. Și e păcat că se întîmplă adesea ca scriitorii să nu acorde atenția cuvenită analizei psihologice a eroilor, să nu poată dezvălui dialectica sufletului lor. În schimb, cît de mult crește interesul cititorului pentru personajele a căror viață lăuntrică autorul a știut să o dezvăluie!

Cititorul are încredere în acele scrieri în care concluziile generale decurg organic din înseși fenomenele vieții, înfățișate de autor. În multe cazuri, scriitorii nu extrag problemele care-i interesează, din chiar materialul vieții, întruchipat în carte, ci se mulțumesc doar cu formularea problemelor pornind nu de la observații și comparații luate din viață, ci de la o teză preparată dinainte. Slăbiciunea unui asemenea fapt se adîncește dacă autorul recurge la metoda destul de răspîndită de a cita cît mai multe probleme actuale deși nu reușește să le pătrundă în adîncime.

Problema atitudinii scriitorului față de ceea ce el însuși înfățișează, a avut totdeauna și are oricînd o însemnătate de prim ordin pentru artă. Lucrul acesta e deosebit de important atunci cînd sînt înfățișate laturile cele noi ale vieții.

Nu e destul ca artistul să observe și să descrie un fenomen sau altul; el trebuie nu numai să pună problemele, ci să și știe să le rezolve. Nu-i cu putință să prezinți societății laturile importante, după opinia autorului, ale vieții și să nu-ți spui părerea asupra lor, fie că le condamni, fie că le sprijini. În artă însă o astfel de părere este adesea nu o simplă declarație a autorului, ci însuși conținutul, tonul creației, logica dezvoltării personajelor. Dar, așa sau altminteri, vorbind despre ceva nou și important, scriitorul e dator să-și fixeze cu hotărîre atitudinea față de obiect, să-i dezvăluie sensul și legea de dezvoltare.

În salutul adresat de C.C. al P.C.U.S. Congresului Scriitorilor Sovietici, se subliniază că „literatura noastră e chemată nu numai să oglindească nou, ci să contribuie din toate puterile la victoria lui".

Cititorul vrea să i se vorbească veridic despre toate laturile vieții, între altele și despre traiul său, despre faptele de fiecare zi; dar la veridicitate se poate ajunge numai dacă scriitorul e pătruns de sentimentul acelui element nou pe care timpul l-a adus în viața oamenilor.

Și retorica abstractă și artificiala aproplere de pămînt sînt, în fond, două laturi ale aceluiași fenomen, adică ale schematismului izvorît din neputința de a privi viața drept în față și cu profunzime, de a descoperi și sprijini elementul principal, diriguitor.

Patosul unui înalt simț cetățenesc străbate din plin cele mai bune cărți ale scriitorilor sovietici, oricare ar fi tema pe care ar aborda-o, de la un act de eroism în luptă sau în muncă pînă la povestea de dragoste a eroului. Viața poporului nostru e vastă și ce-și poate dori mai mult orice artist care-și iubește poporul și cugetă la fericirea acestuia, decît să împărtășească deplin și adînc această viață, decît să fie un luptător pasionat pentru tot ce este nou, înaintat, pentru tot ceea ce ne apropie de comunism!

(Extrase din articolul apărut în „Literaturnaia gazeta").

Din experiența comitetului nostru

În conducerea comitetului și a cercurilor din întreprinderea noastră, au fost aleși în cadrul adunărilor generale de acum cîteva luni, oameni destoinici ce manifestă mult interes față de activitatea A.R.L.U.S. Printre ei se află maistrul lăcătuș Gh. Molnar, turnătorii fruntași Ilie Fati și Vasile Niță, Ignat Molnar de la sectorul întreținere, Elisabeta Ionescu de la sectorul emailaj ș.a. Acest lucru a determinat o cotitură însemnată în activitatea A.R.L.U.S. din întreprinderea „Feroemail".

În primul rînd, trebuie menționat faptul că munca noastră a reușit să se apropie în mai mare măsură de problemele ce preocupă colectivul întreprinderii. Multe din acțiunile inițiate de cercurile noastre au sprijinit introducerea și extinderea aplicării în toate sectoarele a metodelor înaintate de lucru sovietice, care asigură o înaltă productivitate a muncii, contribuie la reducerea prețului de cost și la îmbunătățirea calității produselor. Astfel, nu de mult, cercul din sectorul mecanica productivă a organizat o consfătuire în cadrul căreia a fost prezentat un referat asupra importanței folosirii, pe scară cît mai largă a metodelor sovietice. Referatul a înfățișat mai ales succesele înregistrate de strungarii fruntași ai sectorului, Ștefan Vasile și Valeriu Radulescu, prin aplicarea metodelor sovietice de tăiere rapidă și intensivă a metalelor. În urma acestei consfătuiri, echipa condusă de tov. Ștefan Nanu a și trecut la aplicarea acestor metode în prelucrarea niplelor pentru radiatoare. O consfătuire asemănătoare a organizat și cercul din sectorul turnătorie.

O formă eficace în activitatea de răspîndire a experienței și a metodelor de muncă sovietice o constituie convorbirile și lecturile în colectiv.

Pentru ca aceste acțiuni să se poată desfășura în mod organizat, și să capete un caracter permanent, noi am constituit, în cadrul fiecărui cerc, grupe de citit, care cuprind cîte 10—15 oameni. În întreprindere, activează acum 30 de asemenea grupe. Membrii comitetului și ai birourilor cercurilor se îngrijesc să repartizeze cu regularitate acestor grupe material documentar, ținînd seama de preocupările profesionale și cerințele fiecărei grupe.

Cercurile noastre folosesc și alte forme de activitate pentru popularizarea experienței și a metodelor de muncă sovietice. Așa, de exemplu, atît în curtea întreprinderii, cît și în fiecare secție, am afișat panouri și lozinci, care îndeamnă pe muncitori să-și însușească metodele sovietice. De asemenea, la gazeta de perete publicăm cu regularitate articole prin care facem cunoscute succesele obținute de muncitorii fruntași datorită aplicării metodelor sovietice.

Sprijinirea problemelor producției constituie o latură principală a activității noastre. Însă, pe lîngă aceasta, noi ne-am mai propus să facem cunoscute oamenilor muncii din întreprindere și cele mai importante aspecte ale actualității sovietice. Un loc de seamă în munca noastră îl ocupă popularizarea politicii externe a Uniunii Sovietice, a marilor acțiuni întreprinse de Statul Sovietic pentru destinderea încordării internaționale și pentru asigurarea păcii și securității colective. Pentru aceasta, în colaborare cu comitetul de luptă pentru pace, am expus în locurile cele mai frecventate din întreprindere, hărți ale globului pămîntesc și afișăm articole decupate din presă privitoare la principalele evenimente internaționale. În grupele noastre de citit se prelucrează cu promptitudine materiale privind rolul Uniunii Sovietice în viața politică internațională. Astfel, în ultimul timp, în cadrul fiecărei grupe s-a discutat despre lucrările Conferinței de la Varșovia și despre importanța Tratatului de prietenie, colaborare și asistență mutuală încheiat între țările participante la această conferință. În curînd, aceste probleme vor forma și obiectul unor conferințe ce se vor ține în adunările generale ale cercurilor.

În afară de aceasta, cercurile au organizat și o seamă de manifestări cu scopul de a populariza noile realizări ale oamenilor sovietici în domeniul științei, tehnicii, artei, literaturii. Dar, în această direcție, activitatea noastră n-a reușit încă să se ridice la nivelul cerințelor. Astfel, recenziile și prezentările lucrărilor literare sovietice, inițiate de cercurile noastre, au loc în mod sporadic și nu sînt pregătite îndeajuns. Aceasta se datorește faptului că la elaborarea lor nu am cerut întotdeauna sprijinul celor mai indicați oameni.

Un puternic îndemn pentru intensificarea muncii noastre viitoare îl constituie chemarea la întrecere lansată de cercul nr. 2 de la sectorul emailaj. Această chemare a trezit un viu răsunet printre cercurile noastre. Astfel, zilele trecute, participînd la ședința biroului cercului de la turnătorie, am constatat că membrii biroului acestui cerc au discutat cu simț de răspundere sarcinile ce le revin, îndeosebi pe linia intensificării muncii cultural-politice de masă și atragerii în jurul biroului cercului a unui număr mai mare de membri activi. Ei și-au manifestat în același timp hotărîrea de a depune toate eforturile pentru ca cercul lor să devină în scurtă vreme un cerc fruntaș.

În activitatea noastră viitoare, ne revine în primul rînd sarcina de a stimula în mai mare măsură inițiativa cercurilor, pentru ca acestea să-și dezvolte o activitate proprie. Totodată, așa cum de altfel s-a și hotărît în ultima ședință de comitet, vom sprijini în mai mare măsură biroul cercului nr. 3, care în ultima vreme a avut activitate slabă. Noi ne-am propus să realizăm o mai strînsă colaborare cu cercul A.S.I.T., în vederea intensificării acțiunii de popularizare a experienței și a metodelor sovietice, atrăgînd în această acțiune mai mulți tehnicieni și muncitori fruntași din întreprindere.

Realizările de pînă acum și dragostea cu care membrii comitetului, ai birourilor de cercuri și tovarășii din activul larg își duc la îndeplinire sarcinile, constituie un îndemn pentru îmbunătățirea continuă a activității noastre.

NICOLAE OANCEA
președintele comitetului A. R. L. U. S. de la întreprinderea „Ferroemail"-Ploești

N. A. Bulganin împlinește 60 de ani

Nikolai Alexandrovici Bulganin, președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S., împlinește 60 de ani.

Născut la 11 iunie 1895 în orașul Nijni-Novgorod (azi orașul Gorki), dintr-o familie de muncitori, N. A. Bulganin a cunoscut din copilărie viața grea, mizeria și exploatarea regimului țarist. El s-a alăturat de cînd era încă foarte tînăr luptei revoluționare a poporului.

După revoluția burghezo-democratică din februarie 1917, în perioada luptei partidului pentru trecerea la revoluția socialistă, N. A. Bulganin a pășit în rîndurile Partidului Comunist. De atunci, viața lui s-a contopit cu lupta partidului, pentru cauza proletariatului.

Imediat după Revoluția din Octombrie, cînd dușmanii interni și externi s-au năpustit asupra tinerei Republici Sovietice, partidul i-a încredințat lui N. A. Bulganin o muncă de conducere în cadrul Comisiei Extraordinare Ruse. În această calitate, N. A. Bulganin a luptat împotriva acțiunilor criminale ale contrarevoluționarilor, împotriva celor ce puneau la cale acte de sabotaj.

Cînd, după înfrîngerea contrarevoluției interne și a intervenționiștilor străini, tînărul Stat Sovietic a trecut la munca pașnică de reconstrucție a țării, de refacere a economiei naționale, N. A. Bulganin a desfășurat o activitate rodnică în sectorul economic. În 1927, N. A. Bulganin a fost numit director al uzinei electrice din Moscova, care a devenit în scurt timp una din întreprinderile fruntașe.

În ianuarie 1931, N. A. Bulganin a fost ales președinte al Sovietului de deputați ai celor ce muncesc din Moscova. În 1937, [illegible] a fost numit președinte al Sovietului Comisarilor Poporului al R.S.F.S.R., iar din 1938 și pînă în 1941 ci a fost locțiitor al președintelui Sovietului Comisarilor Poporului al U.R.S.S. și a condus, în același timp, Banca de Stat a U.R.S.S.

Pentru rezolvarea tuturor acestor sarcini de răspundere pe care i le-a încredințat partidul, tovarășul Bulganin a lucrat cu un adevărat comunist, dînd dovadă de o energie inepuizabilă, de mari însușiri de organizator și conducător.

În 1941, chiar din primele zile ale Marelui Război pentru Apărarea Patriei dus de poporul sovietic împotriva cotropitorilor fasciști, partidul i-a încredințat lui N. A. Bulganin o muncă de răspundere în cadrul Armatei Sovietice. Din 1941 pînă în 1943, N. A. Bulganin a fost membru al Consiliului Militar al Frontului de Apus, apoi membru al Consiliului Militar al Frontului al II-lea Baltic și al Frontului I Belorus.

În 1944, N. A. Bulganin este numit membru al Comitetului de Stat pentru Apărare și locțiitor al comisarului poporului pentru Apărarea U.R.S.S. În martie 1947, N. A. Bulganin este numit ministru al Forțelor Armate ale U.R.S.S., iar în luna noiembrie a aceluiași an, mareșal al Uniunii Sovietice. Din luna martie 1949, N. A. Bulganin devine vicepreședinte al Consiliului de Miniștri al U.R.S.S.

La Congresul al XVII-lea al P.C.U.S., Nikolai Alexandrovici Bulganin a fost ales în C.C. al partidului, iar în februarie 1948, membru în Biroul Politic al C.C. al P.C.U.S.

În februarie 1955, N. A. Bulganin a fost numit președinte al Consiliului de Miniștri al U.R.S.S.

Fiu credincios al partidului și slujitor devotat al poporului său, N. A. Bulganin se bucură de dragostea și respectul nețărmurit al oamenilor sovietici. Viața tovarășului Bulganin este o pildă vie de slujire a intereselor poporului, de luptă necurmată pentru apărarea păcii întregii lumi.

Cercetări și descoperiri

La 9 februarie 1952, în ziarul „Komsomolskaia Pravda" a apărut următoarea informație:

„La ședința colegiului Ministerului construcției de mașini de transport al U.R.S.S., a luat cuvîntul strungarul Leonid Laletin, de la uzina „Kirov", care folosește metode înaintate de lucru. Tînărul a arătat cum luptă pentru economisirea timpului ajutător la prelucrarea pieselor la strung, cum, folosind niște dispozitive și un cuțit inventate de el, a mărit de zeci de ori productivitatea muncii.

Colegiul Ministerului a aprobat inițiativa inovatorului din Leningrad".

★

De atunci, au trecut peste trei ani. În viața lui Leonid Laletin, s-au petrecut mari transformări. Acum, el este membru al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice. Lucrează tot ca strungar, însă a pășit cu mult înaintea celula despre care se vorbea cu trei ani în urmă. Atunci, Laletin își încerca abia forțele pe tărîmul raționalizărilor, iar acum are zeci de diferite inovații tehnice.

În 1952, Laletin a înființat, împreună cu inginerii, o brigadă de colaborare creatoare. Brigada hotărî să accelereze prelucrarea pieselor cu suprafețe sferice complicate. S-au obținut rezultate remarcabile: economii de aproape 300.000 de ruble. Roadele acestei acțiuni au fost înfățișate de Laletin într-o broșură.

Șurubul fără sfîrșit cere o muncă foarte migăloasă, pentru care se pierdea multă vreme. Laletin a găsit și aici soluția: a creat un dispozitiv special, cu ajutorul căruia se frezează ghiventul șurubului, productivitatea muncii mărindu-se de 4—5 ori.

Acum, Leonid Laletin este adîncit într-un studiu neobișnuit profesiei lui: gîndurile lui caută să pătrundă în domeniul ultrasunetelor. Pe masa de lucru de acasă, are un munte de cărți de fizică, iar lîngă strung, se află un generator de înaltă frecvență portativ pe care îl conduce însuși Laletin. Deseori, el lucrează în laboratorul de așchiere al uzinei „Kirov", care este un atelier de experiențe pentru inovatori. Aici a creat frezele rapide vestitul frezor Leonov, aici și-a experimentat prima oară cuțitul strungarul Karasev. Ce studiază Laletin aici?

Ați fost cumva pe șantierele pentru construcția barajelor? Pentru a fixa în pămînt piloții de metal, sînt necesare doar un minut și jumătate sau cel mult două minute. Această „minune" a fost posibilă datorită metodei vibrațiilor: piloții nu se mai bat, ca înainte, ci se înfig în pămînt cum intră cuțitul în unt. Nu s-ar putea oare folosi această metodă și în strungărie, adică să intre cuțitul în metal nu sub presiune, ci vibrînd? Laletin a luat un ciocan pneumatic. În locul daltei, a montat un cuțit cu o geometrie specială, a instalat ciocanul la strung și a dat drumul și motorului, și aerului. Care a fost rezultatul? Tremurînd ca un pilon vibrator, cuțitul a pătruns ușor în toată adîncimea piesei. Dacă în condiții obișnuite, tăierea se făcea cu zece înaintări, acum este nevoie de numai una, adică treaba merge de zece ori mai repede.

Calculele au fost confirmate. Netezimea suprafeței lucrate nu satisfăcea însă cerințele tehnice, deoarece frecvența vibrațiilor era insuficientă. Se cereau, pentru aceasta, 20.000—30.000 vibrații pe secundă, adică o frecvență egală cu cea a ultrasunetelor. Să fie un vis? Da, deocamdată e numai vis. Însă Laletin a și început construirea unui generator portativ de înaltă frecvență. A citit mult din literatura de specialitate, a luat consultații de la inginerii. Mai are încă multe greutăți, dar ele nu sînt de neînvins.

Ați văzut un mare strung carusel în funcțiune. Planșaiba uriașă, adică cercul pe care este instalată piesa, se mișcă lin. Lîngă planșaibă, stă deobicei un lucrător și urmărește calitatea piesei în lucru. El privește din cînd în cînd în interiorul piesei. Protecția muncii interzice însă să se lucreze la strung cu viteza mare. Laletin a urmărit de nenumărate ori toate acestea și odată l-a întrebat pe muncitorul de la strungul vertical:

— Nu v-ați săturat să vă tot aplecați?

— Dar ce ai putea inventa aici?...

Leonid Laletin s-a și gîndit să instaleze un aparat optic care ar îngădui lucrătorului de la strungul carusel ca, stînd la panoul de comandă, să urmărească calitatea prelucrării piesei.

Din nou trebuia studiată literatura de specialitate. Cu niște lentile și prisme, el a creat un sistem optic capabil să proiecteze imaginea suprafeței piesei în lucru aproape de ochiul muncitorului. Și iată că aparatul de probă e gata. Pe suportul la care se instalează cuțitele, se fixează un tub înzestrat cu două lentile și o prismă. Piesa instalată pe planșaibă se învîrte în jurul suportului. Tubul redă deasupra imaginea suprafeței în lucru, iar aici o altă prismă refractă lumina și trimite orizontal imaginea printr-un tub ca al periscopului.

Laletin a lucrat la experimentarea aparatului cîteva luni, după care l-a instalat, în sfîrșit, la strungul carusel. Acum, lucrătorul de la panoul de comandă va putea vedea prin tubul optic cum taie cuțitul șănțulețe pe partea interioară a piesei. Din cauza luminii slabe, nu se putea urmări precis calitatea lucrului. Laletin a montat niște becuri electrice și a hotărît să instaleze un obiectiv cu o mai mare sensibilitate la lumină. În curînd, aparatul optic al lui Laletin va începe să funcționeze.

Tînărul inovator găsește mereu noi și noi rezerve de ridicare a productivității muncii. El își petrece timpul în cercetări neobosite care duc la mari descoperiri.

(Din „Komsomolskaia Pravda")

Salut frățesc gazetei „Nor Ghiank"

„Nor Ghiank", săptămînal politic-social-cultural în limba armeană, împlinește cinci ani de la apariție.

În paginile gazetei își găsește o largă oglindire lupta însuflețită dusă de poporul romîn pentru construirea socialismului, luptă la care participă activ și oamenii muncii de naționalitate armeană din țara noastră.

„Nor Ghiank" popularizează realizările obținute de constructorii comunismului din U.R.S.S. lupta de zi cu zi dusă de oamenii sovietici pentru necontenita dezvoltare a industriei și agriculturii, pentru ridicarea nivelului de trai și îmbogățirea tezaurului culturii sovietice, pentru apărarea păcii în lumea întreagă. Un loc deosebit îl ocupă în paginile săptămînalului „Nor Ghiank" popularizarea Armeniei Sovietice, înfloritoare republică a U.R.S.S.

Pentru a răspunde cu cinste sarcinilor de seamă care-i revin, colectivul redacțional al gazetei „Nor Ghiank" trebuie să se preocupe în permanență de îmbunătățirea conținutului și aspectului grafic al gazetei. Cititorii sînt dornici să găsească în paginile gazetei o prezentare documentată a vieții noi a patriei noastre, a măreței opere constructive din Uniunea Sovietică, a realizărilor oamenilor muncii din țările de democrație populară și a uriașei mișcări mondiale pentru pace.

Cu prilejul împlinirii a cinci ani de la apariție, colectivul redacțional al gazetei „Veac nou" urează colectivului redacției „Nor Ghiank" noi succese în muncă și-i adresează un salut tovărășesc.

SCRISORI către REDACȚIE

Au trecut cu succes seminarul de sfîrșit de an

TECUCI. — Elevii cursului popular de limba rusă ciclul III de la Tribunalul popular raional Tecuci au susținut de curînd probele seminarului de sfîrșit de an.

Întregul colectiv a dat răspunsuri bune, au fost apreciate lucrările scrise ale tov. E. Băicoianu, Natalia Ionescu I. Halpern, Gh. Gavrilescu ș.a.

La sfîrșit, a luat cuvîntul I. Halpern, președintele cercului A.R.L.U.S., care a subliniat că succesele realizate de cursanți se datoresc dragostei acestora pentru limba rusă și sîrguinței cu care au învățat în decursul anului școlar. O însemnată contribuție a dat și profesoara cursului care, datorită metodelor bune de predare și comportării ei adevărat pedagogice, a reușit să cîștige interesul elevilor pentru curs.

În numele absolvenților, tov. I. Halpern a rostit în limba rusă angajamentul acestora de a-și îmbogăți continuu cunoștințele de limba rusă și de a lupta activ pentru adîncirea prieteniei romîno-sovietice.

ION LĂCUSTA
corespondent voluntar

Sprijin în îndeplinirea sarcinilor profesionale

În raionul Bistrița, multe din noile birouri ale cercurilor A.R.L.U.S. au pornit cu elan la muncă, orientîndu-și activitatea mai ales spre sprijinirea îndeplinirii sarcinilor de producție. Cercurile de la Mișcare și Depoul C.F.R.-Bistrița au inițiat astfel o seamă de acțiuni menite să contribuie la extinderea și aplicarea metodelor înaintate ale feroviarilor sovietici.

Popularizarea experienței sovietice în domeniul pomiculturii — problemă ce preocupă colectivul stațiunii experimentale I.C.A.R. Bistrița — ocupă un loc important în activitatea cercului din această stațiune.

Cercurile de la gospodăria agricolă colectivă Dipșa și gospodăria agricolă de stat Teaca au sprijinit în această perioadă, prin diferite manifestări, îndeplinirea la timp a lucrărilor agricole de primăvară, iar cercul din comuna Iuda — în trecut unul dintre cercurile inactive ale raionului — a depus în ultimul timp o activitate rodnică în direcția popularizării vieții și experienței colhoznicilor, numărîndu-se printre cercurile fruntașe.

PETRU CERLINCA
corespondent voluntar

Concurs de fotomontaje

Numeroase cercuri A.R.L.U.S. din raionul Rîmnicu-Vîlcea participă la concursul de agitație vizuală, organizat în cinstea celui de al IV-lea Congres A.R.L.U.S.

Fotomontajele sosite pînă acum la comitetul raional A.R.L.U.S. pentru expoziția raională prezintă variate aspecte ale actualității sovietice. Ele ilustrează munca oamenilor sovietici pe pămînturile deșelenite, aspecte din diferite întreprinderi industriale din Uniunea Sovietică, munca și viața femeilor sovietice, viața fericită a colhoznicilor, aspecte ale ajutorului acordat țării noastre de către poporul sovietic ș.a.

Cu măiestrie artistică sînt executate fotomontajele trimise de cercurile de la întreprinderea „11 iunie", Liceul de fete, Școala metalurgică din Rîmnicu-Vîlcea, Școala elementară din comuna Copăcel ș.a.

Deși posedă multiple posibilități pentru realizarea unei agitații vizuale de calitate, unele cercuri, printre care cele de la Tribunalul popular, O.C.L., secția financiară a sfatului popular raional Rîmnicu-Vîlcea ș.a. nu au căutat să folosească, la alcătuirea fotomontajelor, oamenii cei mai pricepuți, înzestrați cu gust artistic, ceea ce a făcut ca lucrările acestor unități să nu corespundă așteptărilor.

NICOLAE STOICA
corespondent voluntar

Manifestare închinată luptei pentru pace

Comitetul raional A.R.L.U.S. Tecuci, în colaborare cu comitetul raional de luptă pentru pace, au organizat de curînd, în grădina de vară a cinematografului „Mihail Eminescu" din oraș o manifestare cu tema „Importanța lucrărilor Conferinței de la Varșovia". Numeroși participanți au urmărit cu viu interes expunerea președintelui comitetului raional A.R.L.U.S., Ioan Strat care a făcut o expunere asupra lucrărilor conferinței de la Varșovia a țărilor europene, subliniind importanța Tratatului de prietenie, colaborare și asistență mutuală încheiat între cele opt țări participante.

Manifestarea s-a încheiat cu un program de cîntece și dansuri susținut de echipa culturală a fabricii de conserve din Tecuci.

ERNA AIZIC
corespondent voluntar

Prefabricatele din beton pătrund în mină

Era în primăvara anului trecut. Colectivul catedrei de exploatări miniere a Institutului de mine „Gheorghe Gheorghiu-Dej" din Petroșani începuse studiul tehnico-economic și cercetări științifice asupra unui nou sistem de armare în minele de cărbuni. În fruntea colectivului de cercetare, se afla inginerul Vladimir Melenciuc, conferențiar la Institutul din Petroșani. Alături de ing. Vladimir Melenciuc, au lucrat neobosiți tov. Vasile Vlasin, tot de la Institut, directorul Aron Cristea, inginerul Corneliu Jurca și maistrul șef de sector Ioan Kir de la mina Lupeni. Porniseră cu stăruință să găsească soluția cea mai potrivită de a înlocui, la armarea galeriilor în minele de cărbuni, lemnul cu alt material. Lemnul este deficitar pentru armarea în galerii din mai multe motive. În primul rînd, deoarece pentru armarea galeriilor sînt folosiți numai copaci tineri, iar pe de altă parte, lemnul nu durează mai mult de 3 ani și deci, trebuie mereu înlocuit. Era necesar să se găsească alt material care să dureze mai mult, să se prelucreze și să se poată procura mai ușor.

O bază de pornire exista: în Uniunea Sovietică, s-a încercat încă de cîțiva ani armarea cu prefabricate din beton armat. Colectivul celor cinci a început să studieze experiența sovietică. Din revista sovietică „Ugol", a aflat că la Institutul de construcții miniere din Leningrad a fost cercetat și experimentat sistemul de armare cu prefabricate din beton armat. Din ziarele sovietice s-a informat că noua metodă de armare se aplică în minele sovietice, pe scară din ce în ce mai mare, că dă rezultate bune.

„Trebuie numai — și-a propus colectivul — să adaptăm această experiență la condițiile din minele noastre, unde presiunea este mai mare și așezarea straturilor diferită".

Au muncit luni în șir. Elaborau proiecte și le experimentau în laborator, analizau rezultatele și apoi se convingeau că mai trebuiau aduse îmbunătățiri.

Și iată că, pe la sfîrșitul lunii mai, Întreprinderea de construcții 705 de la Bărbătenii de Sus primi intîia comandă. În numai cîteva zile, au și sosit în curtea minei Lupeni prefabricate din beton armat. Priveau minerii plăcile și stîlpii de beton, îi cercetau atent și unii clătinau din cap, neîncrezători:

— Orice s-ar spune, betonul nu se îndoaie ca lemnul...

Prima încercare... Brigada de înaintare a pornit să armeze galeria diagonală din spre puțul de sud nr. 1. Prefabricatele din beton armat erau mai grele decît lemnul, tar cei care excavaseră — obișnuiți cu lemnul pe care poți să-l scurtezi sau să-l cioplești — nu executaseră exact profilul. Au trecut cîteva săptămîni. Colectivul urmărea cu încordare comportarea prefabricatelor de beton armat. Primul eșec n-a putut fi înlăturat: bandajele au crăpat din cauza presiunii.

— Am spus noi — susțineau „neîncrezătorii" — Tot lemnul e mai bun.

„Lemnul nu-i de neînlocuit — a stăruit colectivul de elaborare a noului prototip de armare. Putem obliga betonul armat să devină elastic. Trebuie însă să vedem de ce au crăpat bandajele. Să continuăm cercetările..."

Cauza fu găsită: bandajele nu se așezaseră cu renurile pe perete și, cum era firesc, au crăpat. Vrednicul colectiv s-a aplecat din nou asupra planșelor, a elaborat alte prototipuri de prefabricate. În galeriile cu presiune mică, se puteau monta bandaje plate. S-a găsit apoi o formă mai bună pentru bandaje — forma „U". Au fost modificate și dimensiunile. A fost încercată mai întîi în laborator rezistența prefabricatelor.

A doua încercare... Era prin octombrie. Brigada de înaintare, condusă de Vasile Plugaru, reuși să monteze o astfel de armătură în 95 minute. Vestea succesului obținut la orizontul 480 se răspîndi repede.

„Neîncrezătorii" mai clătinau încă din cap:

— Nu spune hop pînă nu sari... Să vedem cît o să dureze?

Au trecut 80 de zile. Cercetătorii au tras concluzia că elementele prefabricate din beton armat sînt foarte rezistente. În timp ce la o distanță de numai 40 m. în aceeași galerie, grinzile de stejar, montate cu 50 de zile înainte, crăpaseră, prefabricatele din beton armat rezistaseră și ele rezistă și acum, după aproape un an. Experiența tehnicii înaintate sovietice a rodit în Valea Jiului și ea va rodi tot mai mult. Această metodă se poate folosi nu numai la exploatările carbonifere, dar și în cele metalifere. Prefabricatele din beton armat vor înlocui cu succes nu numai lemnul, dar și betonul batut.

Nenumărate sînt avantajele pe care le prezintă acest nou sistem de armare. S-a făcut un calcul, ținîndu-se seama de durata lor, — care ajunge în medie la 15 ani — de faptul că ele pot fi remontate de 2—3 ori. Deși lemnul costă inițial mai puțin, totuși prefabricatele, avînd o viabilitate mai mare și putînd fi remontate revin pe o perioadă mare, mai ieftin. Prefabricatele dau și posibilitatea mecanizării procesului de armare, asigură o susținere durabilă a excavațiilor din rocile cu presiune stabilizată, pot fi montate odată cu înaintarea frontului de lucru de la galerii, asigură definitivarea liniilor de transport și a canalelor de scurgere a apelor și ușurează mult transportul materialelor.

— Ce-ar fi — s-a gîndit maistrul șef de sector Ioan Kir — dacă am construi armături de o singură lungime? Ele ar putea fi montate mai ușor!...

— Încearcă! — l-au încurajat cei din colectiv.

În biroul său de la mină, sau seara acasă, Ioan Kir desena pe planșele albe proiecte de noi prototipuri de prefabricate din beton armat. De curînd, el a terminat noul său prototip de armare.

Experiența sovietică, aplicată și în acest domeniu, deschide perspective mărețe perfecționării lucrărilor miniere. Au fost făcute acum primele încercări... Dar nu peste mult timp, prefabricatele din beton armat vor deveni materialele de bază pentru armare. Tehnica mineritului va face un mare pas înainte.

ELENA DAN

Șah

Problema nr. 11

A. P. GULIAEV

Mat în 2 mutări.

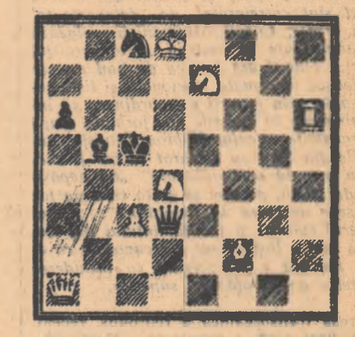

(Controlul poziției: **Alb:** Rd8, Dd1, Th6, Nf2, Cd4, Ce7, Pc3; **Negru:** Rc5, Dd3, Nb3, Cc8, Pa6).

Soluția problemei nr. 9

Cheia clasică a acestei probleme: **1. Nh6-cl!** dă loc la 3 variante frumoase: 1... Nb2 2.Db7 R:c1 3.Dh1 mat; 1... N:c3 2.D:c3 Ra2 3. Db2 mat, și 1... Ra2 2. Dg2+Rb3 (b1) 3. Dc2 mat.

Prietenia dintre U.R.S.S. și India servește cauza păcii

La 7 iunie, a sosit la Moscova în vizită oficială primul ministru al Republicii India, Jawaharlal Nehru.

„Am venit aci — a declarat Jawaharlal Nehru în cuvîntarea pe care a rostit-o la sosirea în Capitala sovietică, — pentru a vă cunoaște mai bine și mai mult. Sînt convins că vizita mea aci va întări relațiile noastre".

Oamenii sovietici împărtășesc această convingere, pătrunși fiind de dorința de a întări și întări și mai mult prietenia dintre cele două state. Ei salută fierbinte pe șeful guvernului unui stat prieten și, prin el, întregul popor indian iubitor de pace. Primirea făcută primului ministru al Indiei la Moscova s-a transformat într-o manifestație emoționantă a prieteniei crescînde dintre popoarele Uniunii Sovietice și Indiei.

Încă din vechi timpuri, popoarele care locuiesc în Uniunea Sovietică nutreau o profundă simpatie față de poporul indian și de lupta plină de abnegație dusă de el pentru independența patriei. Ele admirau dragostea de muncă și talentele poporului indian, care a creat de-a lungul istoriei sale multiseculare, uimitoare opere de literatură și artă. Legăturile economice și culturale dintre cele două țări, create de-a lungul multor ani, au dat popoarelor Uniunii Sovietice și Indiei putința să se cunoască mai bine și să se pătrundă de sentimente de prietenie.

Deși dezvoltarea acestor legături era împiedicată, în primul rînd, de faptul că India era o colonie, masele largi ale poporului indian au urmărit totdeauna cu imens interes evenimentele din Uniunea Sovietică. Cercurile progresiste indiene au salutat victoria Marii Revoluții Socialiste din Octombrie, care a deschis o eră nouă, era eliberării popoarelor de sub asuprirea colonială și națională. Lupta popoarelor U.R.S.S. pentru un viitor luminos, pentru progres, a însemnat pentru poporul indian un izvor de încredere în victoria finală a cauzei drepte a eliberării patriei sale de sub asuprirea imperialistă.

Poporul sovietic a avut totdeauna încredere în forțele creatoare ale poporului indian. Marele conducător și învățător al poporului sovietic, V. I. Lenin, a subliniat în repetate rînduri că progresul omenirii este cu neputință fără dezrobirea și dezvoltarea independentă a unei țări atît de mari ca India. Oamenii sovietici au primit cu multă bucurie vestea că India, în urma luptei dîrze și îndelungate dusă de poporul ei, s-a eliberat de sub asuprirea colonială și a pășit pe calea unei dezvoltări independente.

Uniunea Sovietică și India sînt unite în primul rînd de faptul că amîndouă sînt vital interesate în menținerea păcii. Uniunea Sovietică și India au dovedit prin fapte că sînt gata să ducă pînă la capăt lupta dreaptă pentru întărirea păcii și pentru asigurarea securității tuturor popoarelor. Toate popoarele iubitoare de pace, inclusiv poporul sovietic, apreciază în mod deosebit contribuția importantă adusă în ultimii ani, la cauza păcii, de Republica India. Republica India a participat activ la încheierea armistițiului în Coreea. Colaborarea ei rodnică în timpul conferinței de la Geneva reprezintă o însemnată contribuție la încetarea operațiunilor militare în Indochina. India este una din inițiatoarele convocării istoricei conferințe de la Bandung a țărilor Asiei și Africii, conferință care a contribuit la destinderea încordării în relațiile internaționale. Într-un cuvînt, nu există acțiune îndreptată spre întărirea păcii la care să nu fi participat activ India.

Împreună cu Republica Populară Chineză, India a proclamat cele cinci principii, astăzi cunoscute pe scară largă, principii care constituie baza rodnicei colaborări pașnice între state cu orînduire socială și de stat diferită. Lupta pentru afirmarea acestor principii a și dat rezultate pozitive pentru cauza păcii. În Asia, se lărgește cercul țărilor care au pus aceste principii ale colaborării internaționale la baza relațiilor dintre ele. Un rol important în opera de întărire a păcii în Asia și în întreaga lume îl are poziția Indiei în problema restabilirii drepturilor legitime ale Republicii Populare Chineze în Organizația Națiunilor Unite. Sprijinind fierbinte poporul chinez în această dreaptă revendicare, India luptă în felul acesta pentru destinderea încordării în Extremul Orient, pentru întărirea autorității internaționale a O.N.U.

Împreună cu celelalte țări iubitoare de pace, India ia atitudine hotărîtă împotriva politicii de înghebare de blocuri militare agresive, împotriva atragerii popoarelor Asiei în război.

Pornind de la năzuința de a se pune capăt neîncrederii în relațiile dintre state și de a se întări în felul acesta pacea și securitatea popoarelor, Uniunea Sovietică luptă cu hotărîre pentru reducerea armamentelor și a forțelor armate, pentru interzicerea armei atomice și cu hidrogen. În această operă de vitală importanță pentru întărirea păcii, poporul sovietic vede în poporul indian un tovarăș de luptă de nădejde.

Eliberîndu-se din robia colonială, poporul indian depune toate eforturile pentru a pune, în cel mai scurt termen, temelia economică a dezvoltării naționale independente a țării. Uniunea Sovietică a privit și privește cu statornică simpatie năzuința popoarelor eliberate de sub jugul colonial, de a-și crea o trainică bază economică independentă a dezvoltării lor naționale. Oamenii sovietici știu din propria lor experiență că nici nu poate fi vorba de o independență națională a unei țări, dacă ea nu dispune de o industrie grea dezvoltată. Tocmai de aceea, ei manifestă o profundă înțelegere pentru măsurile luate de guvernul indian în vederea dezvoltării economice, în vederea dezvoltării industriei naționale. Deși, în aceste două țări există o orînduire de stat diferită și construcția economică se desfășoară în fiecare din țări pe căi proprii, diferite una de alta, năzuința comună a popoarelor U.R.S.S. și Indiei spre progresul economic le apropie și mai mult. Legăturile culturale dintre cele două țări, legături care se lărgesc an de an, contribuie într-o mare măsură la întărirea prieteniei și colaborării dintre Uniunea Sovietică și India. Schimbul de delegații științifice și culturale, cunoașterea reciprocă a realizărilor în domeniul cinematografiei, artei, teatrului, picturii și literaturii, stabilirea unei permanente legături între organizațiile științifice și culturale ale celor două țări — toate acestea apropie și mai mult ambele popoare în lupta comună pentru pace și progres.

Relațiile între Uniunea Sovietică și India sînt prietenești și puternice, pentru că se bazează pe principiile respectării reciproce a integrității și suveranității teritoriale, pe principiile neagresiunii, ale neamestecului în afacerile interne, ale egalității și avantajului reciproc, ale coexistenței pașnice. Aceste principii, cînd stau la baza relațiilor dintre state slujesc cu consecvență cauzei păcii generale și securității popoarelor.

Opinia publică sovietică, salutînd cu căldură pe șeful guvernului indian Jawaharlal Nehru, în Capitala Uniunii Sovietice — Moscova — își exprimă convingerea fermă că, în urma vizitei sale, se va întări și mai mult prietenia și colaborarea dintre U.R.S.S. și India, va fi adusă o nouă contribuție la destinderea încordării internaționale.

Să se dezvolte și să se întărească pentru binele păcii generale prietenia și colaborarea dintre Uniunea Sovietică și India!

(Articol de fond apărut în „Izvestia").

Un ziar în limba rusă la Pekin

În rîndurile poporului chinez este bine cunoscută și larg răspîndită o veche parabolă despre forța, frumusețea și măreția prieteniei. Un înțelept chinez a fost întrebat ce este mai scump, după părerea lui, decît aurul?

— Prietenia — a răspuns, fără să stea pe gînduri, înțeleptul.

— Dar ce este mai tare decît fierul?

— Tot prietenia.

— Dar mai puternic decît furtuna?

— Prietenia este mai puternică decît furtuna — a răspuns înțeleptul.

Prietenia frățească dintre popoarele Uniunii Sovietice și Republicii Populare Chineze este mai scumpă decît aurul, mai tare decît fierul și mai puternică decît furtuna.

De curînd, Asociația de prietenie chino-sovietică, a început să editeze un ziar în limba rusă, numit „Prietenia".

În primul număr al ziarului, este publicată o scrisoare a muncitorilor de la o uzină a combinatului metalurgic din Anșan, adresată muncitorilor de la uzina „Stalin" din Ural.

„Dragii noștri tovarăși, — scriu muncitorii chinezi — întreprinderea în care noi lucrăm, este prima uzină pentru laminarea țevilor din China. Ea a fost construită cu ajutorul specialiștilor sovietici în timp de 15 luni. Un asemenea ritm n-a cunoscut înainte poporul chinez".

Muncitorii chinezi prețuiesc mult prietenia cu oamenii sovietici. În această prietenie, ei văd, pe bună dreptate, chezășia fericirii și prosperității popoarelor din ambele țări. „În lupta pentru o viață nouă — scriu ei — s-a născut marea prietenie dintre popoarele chinez și sovietic, și nimeni n-o poate zdruncina".

În același număr, ziarul publică un articol al savantului colhoznic sovietic T. S. Maltev din colhozul „Zaveti Lenina". „Oamenii sovietici — scrie Maltev — urmăresc cu multă simpatie cum voi, dragii noștri prieteni, înlăturînd înapoierea economică a țării și ruina de după război, mergeți rapid tot înainte".

Prietenia se verifică în primul rînd prin fapte. Sînt prieteni, care — cum se spune în popor — sînt asemenea umbrei: în zilele însorite, umbra te urmărește neîncetat, dar îndată ce apare vreun nor la orizont, ea dispare. Așa dispar și unii „prieteni".

Alta este prietenia dintre oameni sovietici și chinezi. Ea este veșnică și indestructibilă pe orice vreme. Ea poate trece prin orice încercare. Această idee trece ca un leit-motiv prin multe articole și însemnări ale oamenilor sovietici și chinezi publicate în ziar.

Ceva despre monopolurile engleze

Capitalul monopolist englez reprezintă una din forțele conducătoare ale lagărului imperialismului și reacțiunii. În prezent, monopoliștii din Anglia, ca și magnații oligarhiei financiare din S.U.A., în goană după profituri maxime, se pregătesc să dezlănțuie un nou război mondial în care să se folosească arma atomică și alte arme de exterminare în masă.

În legătură cu activitatea monopolurilor engleze, care pregătesc în taină un război atomic, un deosebit interes prezintă lucrarea lui Sam Aaronovitch — secretar al comisiei pentru problemele culturii a Partidului Comunist al Marii Britanii.

Pe baza studierii amănunțite a unui bogat material referitor, în special, la anii 1950—1953, cartea analizează cu rigurozitate științifică fenomene și procese importante care dau cheia înțelegerii forțelor motrice ale politicii interne și externe reacționare duse de cercurile guvernante engleze.

Analizînd izvoarele profiturilor maxime ale monopolurilor engleze, autorul arată că proporțiile și ritmul de îmbogățire sînt cu atît mai ridicate, cu cît sînt mai mari monopolurile. Profitul global al tuturor monopolurilor engleze, în afară de cele financiare și agricole, a crescut, în medie, din anul 1949 pînă în 1953 cu 28 la sută, în timp ce profiturile monopolului „Royal Dutch Shell" au crescut cu 84 la sută, ale „Trustului chimic imperial" cu 104 la sută, ale monopolului „Unilever" cu 79%. Dacă mai adăugăm societatea petroliferă anglo-iraniană, ne dăm seama că profiturile numai ale acestor patru mari monopoluri au atins în 1949 a șaptea parte iar în 1953 a șasea parte din profiturile tuturor monopolurilor engleze. În 1951, 86 la sută din totalul depunerilor la băncile engleze au fost controlate de membrii a cinci mari bănci londoneze care, împreună cu patru mari societăți de asigurare, dispun de un uriaș capital de 10 miliarde lire sterline.

★

Merită atenție deosebită legătura dintre marile monopoluri și guvern. Un exemplu grăitor îl constituie compoziția conducerii concernului industrial de război Vickers, al cărui președinte, generalul-locotenent Ronald M. Weekks, ocupa, în 1942—1945, postul de sub-șef al statului major imperial. Folosind relațiile sale din guvern, el asigură firmei mari comenzi. Director al acestui concern mai este și magnatul financiar John Anderson, care este în același timp și director al „Trustului chimic imperial" și consilier guvernamental în problemele de politică atomică.

Faptele dezvăluie că și monopoliștii englezi joacă rolul de călăi și asupritori sîngeroși ai mișcării de eliberare națională a popoarelor ca, de pildă, în Kenya, Guiana Britanică și în alte țări, în care popoarele luptă pentru a scutura jugul colonial. Imperialismul britanic apare asemenea unei caracatițe uriașe care duce o viață parazitară nu numai pe baza exploatării a 20 milioane de muncitori și funcționari din Marea Britanie, dar și pe socoteala jefuirii popoarelor din colonii și țările dependente. În 1950, un sfert din teritoriu și un sfert din populația globului pămîntesc făceau parte din Imperiul Britanic, o parte considerabilă din această populație fiind popoare coloniale și semicoloniale. Numai în 1952, de pildă, două monopoluri din industria de cupru, controlate de capitalul englez și anglo-american, exploatînd munca a 40.000 de mineri negri, cărora li se plătea 5-6 lire sterline pe lună, au realizat în Rhodezia de nord un profit de 30 milioane lire sterline, adică o sumă egală aproximativ cu întregul venit național al acelei țări.

★

În legătură cu pătrunderea crescîndă a monopolurilor americane în țările Imperiului Britanic, are loc o ascuțire continuă a contradicțiilor anglo-americane. În prezent, în aceste țări se află 43 la sută din totalul investițiilor S.U.A. în străinătate. Numai în anii 1950-1952, exportul de mărfuri americane în țările Imperiului Britanic a crescut cu 40 la sută. Căutînd să compenseze pierderea unei părți a profiturilor în favoarea monopolurilor americane, imperialiștii britanici intensifică exploatarea și tercerea sîngeroasă împotriva popoarelor asuprite.

Magnații capitalului financiar din Anglia transformă statul burghez într-un instrument de asigurare a profiturilor lor maxime. Îmbogățirea monopolurilor se face cu ajutorul aparatului de stat, supus lor, în condițiile militarizării economiei, în condițiile intensificării cursei înarmărilor. Toate posturile de conducere din guvernul conservator sînt ocupate de magnații capitalului financiar, legați prin strînse legături financiare și de rudenie între ei, precum și cu monopoliștii altor țări. Astfel, ginerele lui Churchill a ocupat, pînă nu de mult, postul de ministru al aprovizionării, care conduce problemele producției de război. Un grup puternic din rîndul oligarhiei financiare a Angliei are de asemenea legături de rudenie cu Churchill. Un reprezentant al acestui grup deține în guvern postul de ministru al coloniilor. Acest post a fost ocupat de Oliwer Littleton, mare acționar al concernului de război Vickers, director al monopolurilor de cositor și al altor monopoluri de extracție și de desfacere a metalelor neferoase. Ministerul de finanțe este condus de unul din directorii trustului anglo-american de producție a mătăsii artificiale, R. Buttler.

Oligarhia financiară engleză este interesată în politica cursei înarmărilor și, în primul rînd, a înarmărilor atomice. Se știe că mari monopoluri din industria de război ca, de pildă, Vickers, Trustul chimic imperial, English Electric și chiar și cele cinci mari bănci realizează beneficii uriașe din producția de arme atomice. Reprezentanții acestor monopoluri sînt consilieri oficiali ai guvernului.

★

În timp ce profiturile obținute de monopoluri, de pe urma producției de război cresc considerabil, nivelul de trai al oamenilor muncii scade, consumul de alimente este tot mai redus, scade salariul real. Dacă din 1946 pînă în 1952, randamentul unui singur muncitor a sporit cu peste 50 la sută, iar profiturile capitaliștilor s-au dublat, salariul real — de pildă, în industria constructoare de mașini — a scăzut, în perioada 1948-1952, cu aproximativ 3 la sută.

Dominația monopolurilor duce, inevitabil, la creșterea continuă a parazitismului și a descompunerii imperialismului englez, creează o primejdie pentru pacea și securitatea popoarelor, duce la o scădere bruscă a nivelului de trai al oamenilor muncii și la ofensiva reacțiunii împotriva drepturilor democratice ale poporului englez.

„Bombe atomice în loc de unt"

„Pregătirile de război ale statelor apasă ca o povară grea pe umerii popoarelor" — a declarat, la Conferința de la Varșovia a statelor europene pentru asigurarea păcii și securității în Europa, președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S., N. A. Bulganin.

Chiar statistica oficială burgheză, pe ale cărei baze a fost alcătuită, în general, diagrama alăturată, arată pe cine îmbogățește

și pe cine ruinează „războiul rece". Întreținerea, în timp de pace a unor uriașe forțe armate, precum și cursa continuă a înarmărilor atomice și hidrogenice au dus, în Statele Unite, la sporirea cheltuielilor militare ale guvernului pînă la proporții astronomice (primul desen).

Pînă la cel de al doilea război mondial, aceste cheltuieli luau, anual, din tezaur un miliard de dolari. Acum, cheltuielile neproductive pentru nevoile militare din bugetul federal al S.U.A. au ajuns la 42 miliarde de dolari.

Cine cîștigă de pe urma cursei înarmărilor? Al doilea desen ne-o spune lămurit. Monopolurile americane își sporesc rapid profiturile pe măsură ce crește volumul comenzilor de război și se măresc prețurile. De la 6,5 miliarde de dolari, cît erau înainte de al doilea război mondial, profiturile monopolurilor au crescut la 34,7 miliarde dolari, în 1954.

Cine plătește pentru „războiul rece"? În mai puțin de 20 de ani, povara impozitelor a crescut de la 6 miliarde dolari pe an la 63 miliarde de dolari.

Drept urmare, americanul simplu se hrănește mai prost. Vechea formulă fascistă: „Tunuri în loc de unt!" a fost reluată în America zilelor noastre într-o nouă variantă: „Bombe atomice și hidrogenice în loc de unt!"

(Din „Literaturnaia gazeta").

A. SOFRONOV

Întîlnire în camera groazei

(Din ciclul „Dincolo de Marea Mînecii")

La Londra e-un muzeu,
al lui madame Tussaud:
din plin se simte
franțuzescul lustru.
Îți toarnă-n ceară
mutra de erou
de-ai devenit
prin nu știu ce
ilustru.
Îți coase haină,
bluză,
pantalon,
te-așează-n rînd
sau în fotoliu moale
să se-odihnească-n poză de salon
prea demnele
ciolane-ale matale.
Ți-aleg companionii
după cin,
să fie-n jur
doar
nobile persoane...
Săptămînal te curăță,
senini
de praful adunat
de prin cotloane.
Și e o cameră în acest muzeu —
ce cameră?
adevărată secție;

jos, în subsolul sumbru,
plin de-ntuneric greu
e înșirată-a crimelor colecție.
Tot ce cunoaște
omenirea
ca tortură:
aici se spînzură,
se masacrează,
se trag focuri...
Istoria
cumplitelor
batjocuri
pe cari de veacuri
trupul
le îndură.
Sugrumători
și alți asemeni criminali
stau după gratii
cu o tristă slavă.
Alături —
secure
și pumnal,
măciucă,
șireang,
fiolă cu otravă.
Printre figurile
cu scursă grimă
ce-au făptuit
asasinate
de coșmar

Montblanc sta,
as celebru
între crimă
și, în mantaua-i,
Hitler cel barbar.
Aicea
întîlnirea
avu loc!
Vișlașii noștri,
veseli de victorii,
porniră spre muzeu
cîntînd cu foc
într-o duminică,
cum se iviră zorii.
Sosiră...
Întîlniră jos
aviatori americani
veniți
ca la o școală.
Ei admirau
al crimei chip hidos
cu o pasiune
colosală.
Priveau la Hitler fix,
stăruitor,
și comentau
a-mbrăcămintii
amănunte,
ba-i comparau
dementul chip
de zor
cu-alte figuri
la fel
de crunte.
Iar unii
la celule-așa priveau
de parcă
și-alegeau
modelul după ranguri,
dar des chiar ei
de spaime mari
păleau
simțind la git
necruțătoare șireanguri.
Război
și muncă pașnică
s-au înfruntat —
ași ai măcelului
și simpli oameni!
Poate
nici cinci minute
n-a durat —
cu ce poți însă
să le-asameni?
Aviatorii
și-ai lui Hitler bot,
și cei
cu care
ne-am bătut în bătălie,
și lanțuri
ruginite —
tot
s-a revărsat în ură și-n minie.
Lăsîndu-i pe piloți
într-al colegilor
nonou.,
noi am ieșit
la aer,
în mulțime...
Am întîlnit
acolo
iarăși chip de om
și soarele lucea
mai viu
în înălțime!

În romînește de VICTOR BIRLADEANU

Episod din timpul „exercițiilor de alarmă"

Guvernul S.U.A. a dat dispoziție organelor guvernamentale să se evacueze pentru trei zile din capitală și să-și continue activitatea în puncte „extraordinare" secrete. Această măsură numită „exercițiu de alarmă" are drept scop intensificarea psihozei războinice în S.U.A.

(Ziarele)

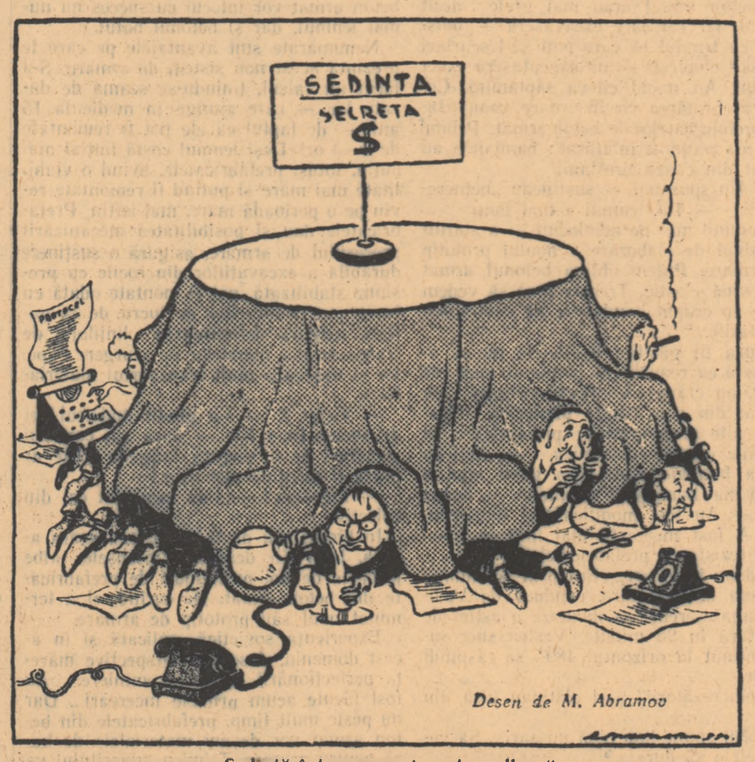

Desen de M. Abramov

Ședință într-un punct „extraordinar".

În cîteva cuvinte

● Datorită funestei politici pro-americane, pauperizarea clasei muncitoare din Franța se caracterizează prin cîteva cifre grăitoare: pînă la război, fondul de salarii din Franța reprezenta 45% din venitul național, iar în 1952 era de numai 30%. Capacitatea de cumpărare a unui muncitor metalurgist parizian cu un salariu mediu este acum cu 38% mai scăzută decît în 1938, deși ziua de muncă a fost prelungită.

● *Străzile orașelor și satelor din Coreea de Sud sînt cutreierate de „detașamente" special create. Copoii lisinmaniști vînează „persoanele care se sustrag de la serviciul militar". Tinerii din Coreea de Sud nu vor să slujească în armata marionetă și lisinmaniștii caută prin măsuri extraordinare să includă tineretul în diviziile nou formate. După cum transmite agenția Habton „Thossin, autoritățile din Seul au declarat că vor fi chemați în armată studenții care „au depășit vîrsta de studii, precum și aceia care nu fac progresele necesare la învățătură". Chiar ministerul culturii și învățămîntului din Coreea de Sud a fost nevoit a recunoaște că această măsură e echivalentă cu închiderea institutelor de învățămînt superior.*

● Presa transoceanică a reprodus, recent, coperta unei cărți a senatorului MacCarthy cu următorul autograf: „Marelui american Harwey Matusow, cu profund respect — Joe MacCarthy". Cartea a fost editată cu luni în urmă, înainte ca faimosul Matusow să-și recunoască în public meseria de martor mincinos, înainte de a cădea în disgrația lui MacCarthy și compania.

Pentru care virtuți sau merite a ridicat MacCarthy pe Matusow la rangul de mare om? Pentru că a fost spion, și martor fals al gestapoului american — al F.B.I.-ului!

NOTE

1 la 20

Criminalitatea este un însoțitor inevitabil al faimosului „mod de viață american", a cărui forță motrice o constituie tendința de îmbogățire. Totuși, în ultimul timp criminalitatea capătă în S.U.A. mai ales în rîndurile tineretului, proporții atît de mari încît stîrnește neliniștea chiar a acelor cercuri care nu țin seamă de demnitatea omenească.

De plaga criminalității sînt contaminate, în prezent, cercuri largi de tineri americani. O mărturie în acest sens o constituie cîteva cifre statistice. Potrivit datelor din raportul subcomisiei senatoriale pentru problemele criminalității în rîndurile tineretului, numărul total de crime săvîrșite de tineret în anul 1954 a crescut cu peste 8%. Totodată, în 1953 tribunalele americane au examinat 435.000 crime de drept comun, în care erau implicați tineri și tinere. În 1954, în schimb, proporția delincvenților de diferite categorii din rîndurile tinerilor este de 1 la 20.

Creșterea rapidă a criminalității în rîndurile tineretului nu poate fi trecută cu vederea nici de presa reacționară americană. Ziarul „World Telegramm", subliniind numărul mare de crime săvîrșite de tineri în New York scrie că acest oraș „se află literalmente, sub stare de asediu".

Moravurile care domnesc acum în rîndurile tineretului sînt înfățișate elocvent de un film prezentat recent în Statele Unite care e intitulat sugestiv: „În jungla clasei", — film turnat după romanul cu același nume al unui „scriitor" american numit Hunter. Acest film, care redă viața de zi cu zi a unui liceu american, prezintă un tablou care — după însăși expresia folosită de ziarul „New York Times" — „îți îngheață sîngele în vine".

Și, totuși, presa americană este nevoită să recunoască faptul de netăgăduit că filmul oglindește just climatul moral în care se scaldă o bună parte a tineretului american.

◇ ◇

În tîrgul diplomației occidentale

De multă vreme, postul de radio Tetuan (Marocul spaniol) duce o vehementă campanie împotriva politicii franceze în Maroc. Un eventual ascultător al acestor emisiuni, cunoscînd realitățile din Spania zilelor noastre, ar fi putut să se întrebe, cu justificată nedumerire: Ce i-o fi apucat pe Franco să se erijeze în apărător al poporului marocan? Ce vor fi urmărit falangiștii lui Candillo, de combat prin radio politica dusă de colonialiștii francezi în Maroc?

Răspunsul îl dă unul din recentele numere ale ziarului parizian „Libération". Acesta anunță că, vorbind în fața Comisiei pentru afacerile externe a Adunării Naționale, Antoine Pinay a declarat că guvernul lui Franco i-a propus un tîrg: în schimbul încetării campaniei duse prin emisiunile radiofonice de la Tetuan, guvernul francez să expulseze pe membrii guvernului republican spaniol, să dizolve toate organizațiile antifranchiste, să nu dea voie emigranților spanioli să locuiască în apropierea granițel franco-spaniole ș.a.m.d. Iar săptămînalul „Paris-Match", anunțînd că, recent, Pinay a avut o întrevedere cu ambasadorul franchist la Paris, scrie în continuare că, în schimbul încetării amintitei campanii radiofonice, guvernul francez este gata să sprijine candidatura Spaniei în O.N.U., să-i acorde avantaje în domeniul relațiilor economice și să reluze orice sprijin emigranților spanioli.

Această murdară tîrgueală dintre Franco și ministrul francez al Afacerilor Externe este însă înfierată cu indignare de către toți oamenii cinstiți din Franța. Ziarul „Libération" cheamă opinia publică franceză să ia apărarea republicanilor spanioli și „să nu admită ca Pinay să cedeze în fața șantajului dictatorului fascist".

„Veac nou"
Pag. 4 10 iunie 1955

„VEAC NOU", organ al Consiliului General A.R.L.U.S. Apare săptămînal. Redacția și administrația București, str. Ion Ghica 5—7. Telefon 3.03.10.
Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin". Piața Scînteii. ABONAMENTE pe 3 luni, 3 lei; pe 6 luni, 6 lei; pe 1 an, 12 lei. Abonamentele se fac la toate oficiile poștale, prin factorii poștali și difuzorii voluntari din întreprinderi și instituții